

Тамара
Кржемінська

Веселка

лірична казка - фантазія

I

Високо в небі живе з дуже давніх часів, ще з тих, коли утворився Всесвіт, Райдуга, яку ми спостерігаємо дощової погоди. Уявляючи її в подібі людській, маємо її за дуже гарну молоду жінку, яка мешкає в небесному просторі. Вона, яскрава, світла, несе за собою радість і щастя, дарує людям неповторну красу неба.

Коли вона з'являється на небі у вигляді різнобарвної дуги, або, як ще кажуть, коромисла, люди, угледівши її, не тільки милуються нею, а й замовляють потаємні бажання, вірячи й сподіваючись, що саме Райдуга допоможе у їх здійсненні.

Райдуга має донечку - Веселку, юну дівчинку, гарненьку, як вона сама: струнку, тендітну, яснооку. Довга блакитна коса лежить їй віночком на голівці, рум'яне личко радісно усміхається, що свідчить про її доброту й веселу вдачу. Нездарма ж її назвали Веселкою. а ще Веселка - велика мрійниця й вигадниця, схильна до цікавих необразливих витівок.

Райдуга з Веселкою мешкають у ясному небі, а саме у казково-прекрасному кришталевому палаці, який кріпиться до високих золотих стовпів довгими срібними ланцюгами. Вони легенько погойдуються, дзвенять, мов співають райські пташки.

Веселка щоранку вдягає улюблене вбрання, яке сяє-переливається фіолетовою, синьою, блакитною, зеленою, жовтою, оранжевою й червоною барвами. Їй особливо личить ця легенька, мов павутиннячко, осяйна сукня. З голівки на плечі спадає ніжноблакитний серпанок, на якому виграють діамантові блескіточки й зірочки. На ніжки вона взуває коли чобітки, коли черевички або сандалії.

Веселка - слухняна донечка, вона дуже любить і шанує матусю-Райдугу, завжди в неї питається дозволу, якщо забажає піти чи поїхати на прогулянку. Райдуга завжди їй дозволяє близькі й далекі прогулянки, бо впевнена, що з дівчиною нічого поганого не трапиться.

Тоді Веселка сідає в маленького золотого вітрильника й плаває на гребенях білих хмаринок, що снують туди-сюди небесним Океаном. Вона товаришує з небесними подружками Зоряною, Денницею, Блискавкою. А, буває, коли поруч пролітає “літаюча тарілка”, Веселка разом з нею опускається на Землю, або пірнає вглиб моря чи океану.

Багато де побувала Веселка, багато чого цікавого бачила. Вона дуже розумна дівчинка й цікава співбесідниця. До того ж, Веселка не аби-яка дівчинка, а дитина Природи, її творіння, наповнена природної сили -енергії Сонця, як і все в його володіннях. Сонечко й Природа дарували їй вічне життя. Вона знається на різних Сузір'ях, Планетах Сонячної системи Чумацького шляху й інших Галактик Всесвіту.

Інколи до палацу прилітають небесні коні: білі, крилаті, блискавичні. Райдуга сідає в легку колісницю, садить біля себе Веселку, і коні несуть їх у безмежну далечінь, назустріч сяйву небесних Світил.

Та головне призначення Райдуги і її доньки - з'являтися на Небі дощової погоди, коли Сонечко забажає побавитися з дощовими краплинами. Дощові хмари ллють на Землю дощ, а Сонечко визирає з-за хмар, кидає на краплини свої промінці, які відбиваються, виграють у дощових краплинах всіма кольорами. Буває, що й друга дуга сягає в небо. То з'являється Веселка, і тоді Райдуга й Веселка, як два дивних дива, осявають Небо. Вони спо-

віщають про те, що скоро дощ вщухне.

На півнеба веселка сягнула
І яскраво дугою сяйнула,
Виграє проти сонця барвисто,
Сяє, мов з діаманту намисто.
Ось і друга вже поруч з'явилась,
Від гри Дощика з Сонцем зродилась.
Дві веселки, немов би сестрички,
Кольорові нагадують стрічки...

Дощ невдовзі стишується, а далі й зовсім припиняється нестримний танець крапель. Дощу вже нема, скрізь панує сонце. Райдуга з Веселкою поступово тануть, а потім і зовсім зникають із Неба.

Отож, якщо уважно вдивлятися в дощове небо, то обов'язково побачите райдужне сяйво, яке посилає небо для втіхи й радості.

II

Одного разу Веселка повисла над великим багатоповорховим будинком і в одному з вікон побачила білявого юнака, що милувався нею. Вона, не вагаючись, перевтілилася в дівчинку, ринулася до цього вікна й зазирнула в нього, мало не засліпивши хлопчину своєю красою й сяйвом незвичного вбрання. Ставши на карниз, вона легенько постукала в шибочку вікна й привіталася до юнака:

- Добридень!

- Добридень! - відповів украй здивований хлопчина. Він відчинив вікно, зазираючи вниз, на карниз, де спокійно стояли ніжки дівчини.

- Дівчино, тримайся, інакше ти впадеш і розіб'єшся. Зараз я тобі допоможу. Звідки ти з'явилася біля вікна? Як ти сюди потрапила?

- Не хвилюйся ти так, - засміялася дівчина. - Мені зовсім не потрібно міцно триматися, щоб не впасти. Я легенька, як вітер, а він же не падає на землю, не розбивається, а літає собі та й годі.

- Хто ти така? - спитав зовсім спантеличений юнак. - Ще й у дивному вбранні...

- Я - Веселка, - радісно відповіла дівчина.

- Яка ще така Веселка? - ще більше здивувався парулійко.

- Веселка - моє ім'я, а з'явилася я з Неба, де ми мешкаємо з матінкою Райдугою.

- Ти, дівчино, глузуєш з мене, чи не сповна розуму? Такого насправді не буває... Веселка... з'явилася з неба... Це схоже на вигадку, або на казку.

- І зовсім це не вигадка. У Природі існує Веселка. Ти бачив її на небі.

- Так то ж явище, а ти - дівчинка. Слухай, як там тебе, не заводь мене в оману, - сказав юнак.

- Хлопчику, ти зовсім не мрійник. Уяви собі, що я, Веселка, в людській подобі завітала до тебе з Неба в гості. Сталося так, що я з висоти помітила тебе й мені дуже схотілося наблизитися до тебе, познайомитися з тобою. І ось я тут. Досі я ще не мала жодної знайомої земної істоти. Але, якщо ти проти, я зникну і більше ніколи не наближуся до тебе, - проказала дівчина.

- Зачекай, дівчино... Веселко, не зникай. Ти мене зацікавила і я охоче з тобою поспілкуюся. Тільки запам'ятай, я - не істота, а жива людина. Зрозуміла? ім'я моє - Дарій.

- Зрозуміла, а чом би й ні! - відповіла доброзичливо дівчина. - Даруй, якщо я тебе образила.

- Гаразд, - примирливо пробуркотів Дарій, який ще не оговтався від несподіванки. - Коли ти вже тут, то вмощуйся на підвіконня, ми ж маємо якось ближче познайомитись. Розповідай, на чому ти прилетіла, а може ракета, чи магічні крила тебе принесли на Землю.

- Дарику, можна я тебе так кликатиму? Ти виявляється гарний привітний юнак, тому я не ображаюся за недовіру, а дякую за запрошення. Я залюбки трішки посиджу з тобою, відповім на твої запитання. Подивись уважно на мене. Я не маю крилець, хоча скрізь літаю: високо в Небо, низько на Землю. Мені для цього не потрібний і літальний пристрій: я потужна, бо мене Сонечко живить своєю енергією.

- Так, я дещо розумію, бо вивчаю в школі астрономію, читаю фантастику й наукові книжки про зоряне Небо, про

міжпланетні польоти, про Космос. Проте вочевидь зустрітися з казковою царівною... Ні, такого не доводилося, - мовив Дарій.

- Не дивуйся, Дарику, а сприймай усе, як є. Скажи, а як ти пересуваєшся, адже ти начебто теж не маєш крилець? - запитала Веселка.

- Так, я не маю крилець, бо не літаю, а ходжу по Землі ногами.

- Ти завжди ходиш по Землі й ніколи не літаєш у Небо?
- в свою чергу здивувалася дівчинка.

- Саме так. Ми - живі люди - мешканці Землі. Вона - наша домівка. Люди вивчають Космос, літають навколо Землі, запускають ракети, досліджуючи Космос, але не живуть там, а завжди повертаються на Землю. Якщо є потреба дістатися до іншого міста чи до далекої країни, то люди сідають у потяг, корабель чи автомобіль і вирушають у поїздку. Найшвидшим видом транспорту є літак, він доставляє людей, вантажі на будь-які відстані, - пояснив Дарій.

- А який з себе літак? У небі багато чого літає, - поцікавилася Веселка.

- Дівчино, ти бачила у небі птахів? - в свою чергу спитав Дарій.

- Бачила, і великих, і маленьких. Вони літають, вимахуючи крилами. А як гарно вони співають!

- Коли ти бачила птахів, то літак схожий на них, тільки він металевий, не розмахує крилами й не співає, а гуде.

- Так, так, пригадую. Я багато разів бачила щось подібне. Такий птах летів і виблискував проти сонечка, як зірочка. Я хотіла, було, всістися йому на крило, але матуся заборонила навіть наблизитися до земних створінь, бо це для них не-

безпечно. Для цього існує багато інших розваг.

Дівчинка помовчала, про щось розмірковуючи, а потім звернулася до юнака:

- Дарію, якщо маєш бажання, я подарую тобі крила й ми вдвох піднінемося в синє Небо. Ти побачиш, яке воно безмежне, які там сяють Світила. Я покатаю тебе на вогняній колісниці.

- Хм! Дякую, Веселко, але твоя пропозиція фантастична, як і ти сама. Я б залюбки, однак не зможу полетіти з тобою, хоча б і забажав, з тих простих причин, що люди не літають. До того ж, вгорі дуже холодно, людині там нічим дихати, й взагалі то непридатне середовище для неї. Вона не захищена від різних перевантажень, які готує для неї Небо. Про це багато можна розповідати, а ще більше треба знати, щоб зрозуміти самому й тобі. Краще, якщо бажаєш, я покажу тобі наше місто, найкрасивіше місто на Землі. Хоча, що я кажу? Ти ж не людина, а видіння. Ти не відчуєш ні з чим незрівнянної краси земного життя, хоча б життя одного міста. Але я спробую допомогти тобі відчувати, зрозуміти. Ти не пожалкуєш.

- Е, Дарику! Ти неправий! Я відчуваю і розумію неперевершену красу Неба, я у захваті від незрівнянної ні з чим, неповторної земної краси. Буде час і я багато чого тобі розповім з того, що я бачила на цій прекрасній Планеті, а ще про той світ, у якому я живу. Так, я для тебе дещо дивна й нічого не знаю про життя людей, але я тямуща і, якщо ти мені допоможеш хоч що-небудь збагнути з того, я буду тільки вдячна тобі за це.

- А як щодо прогулянки містом? - спитав Дарій.

- Хай іншим разом, - зітхнула Веселка. - Я спитаюся

дозволу й тоді охоче піду з тобою туди, куди ти мене поведеш. Нажаль, я маю повертатися додому, бо мама-Райдуга вже, мабуть, хвилюється - куди це я раптом зникла. До того ж, оте величезне Світило вже визирає з-за хмар, припікає й висушує дощові краплі, в яких я купаюся, оживаю. Воно гніватиметься на мене за те, що я надовго покинула свою домівку.

- Оте Світило ми, люди, називаємо Сонцем, шануємо його, величаємо, бо воно своїм теплом і світлом несе життя на Землю, - сказав Дарій.

- Ах, Сонце! - вигукнула Веселка. - Ми теж його шануємо й величаємо.

- А де ти мешкаєш, Веселко? - поцікавився Дарій, не бажаючи відпускати дівчини, що сподобалася йому.

- Ми з матусею мешкаємо в просторому палаці, що високо-високо над хмарами. Над палацом сяють незчисленні зорі, - відповіла небесна красуня.

- Все надто цікаво, але неймовірно казково. Мене теж приваблює небо, я мрію стати космонавтом, щоб побувати на різних Планетах, на власні очі впевнитися, чи справді є життя на них, помилуватися згори нашою зеленою Землею. Впевнений, що кращої за неї нема у всьому Всесвіті. А ще я прагну до нових відкриттів. От тоді я обов'язково завітаю до твого небесного палацу. Ти чекатимеш на мене, Веселко?

- Так, обов'язково чекатиму, завжди чекатиму! - сліпуче сяйнула Веселка. - Я допомагатиму тобі в Космосі, коли ти станеш космонавтом, відкрию тобі багато його таємниць. Адже ми, я гадаю, ще не раз зустрінемося.

- Прилітай якнайшвидше, Веселко! От хоча б коли Сонечко піде спати й на землю впаде надвечір'я.

- До-по-ба-чен-ня, Дарику-у-у! - гукнула Веселка і хутко зникла, неначе її й не було.

- До побачення, дівчино-царівно! - і собі гукнув Дарій. А далі стенив плечима: “Чи це не сон? Можливо, я сплю й мені ввижається якась небесна дівчина Веселка?” він вщипнув себе за вухо. “Ні, таки не сплю”, - прошепотів. “Побачу, що буде далі й нікому не розповім про неймовірну подію, а то всі засміють мене”, - вирішив Дарій.

Чекати зустрічі довелося недовго. Наступного дня надвечір Веселка знову з'явилася біля вікна. Вона тонким, майже прозорим, пальчиком постукала в шибочку, і Дарій одразу кинувся до вікна, широко його розчинивши. До нього усміхалася чарівна, лагідна, мов саме літечко, Веселка, вдягена в комбінезон з матерії, схожої на шифон, фіолетового кольору, всіяний дрібними зірочками. Блакитне волосся м'яким серпанком спадало на плечі й сягало нижче колін, а на голівці яснів віночок з польових і лугових квітів. Бліде ніжне личко, великі осяйні очі, в глибині яких відбивалось місячне сяйво, надавали дівчині дивовижної чарівності, неземної краси.

Дарій у захваті дивився на Веселку, не спроможний вимовити ані словечка, не вірячи своїм очам, потім все-таки вимовив:

- Веселко, я дуже радий знову тебе побачити, хоча й не сподівався на нашу зустріч.

- Чому ти не сподівався? Я ж обіцяла, а слова я додержуюсь, - засміялася дівчина. Їй було приємно, що хлопчина згадував її.

- Ти - дівчинка-мрія з казки, а мрії-казки майже ніколи не збуваються. Я подумав, що ти мені наснилася.

- Дарію, доторкнися до мене й ти впевнишся, що я

справді іную, що я поруч з тобою.

Дарій погладив шовковисте білясто-блакитне волосся дівчини, схоже на легку хмаринку. Він відчув запах свіжого вітру й дощу.

- Веселко, твоє волосся дивно пахне вітром і дощем.

- Це тому, що швидко долала шлях, на якому мені стрічалися дощові хмари, повівав свіжий вітерець.

- Ти, мабуть, змерзла, бо в тебе руки холодні? - спитав юнак. - Поклади їх мені на долоні і я зігрію твої рученята.

- Не переймайся, Дарику, що руки холодні. Я холоду не відчуваю, бо я до нього звична. Ось краще подивись, що я тобі принесла в дарунок.

Дівчинка простягнула жилет, не абиякий, а незвичайний: сріблястий, з діамантовими гудзиками, які сліпуче сяяли, як і жилет. А більш за все юнака вразили крила, теж сріблясті, складені на спині, як у птаха.

- Цей жилет ти даруєш мені? - спитав Дарій.

- Так. Зараз я тобі все поясню. Цей жилет не простий, а чарівний. Він тому, хто його вдягає, надає сили, рішучості, сміливості. Тільки ним треба вміло управляти. Ось подивись сюди. На ньому є застібка - оці великі гудзики, - показала дівчина. - Якщо натиснути на верхній гудзик, одразу розкриються крила чудодійної сили, яка ними рухає й надає змогу їм летіти. Щоб керувати польотом, з обох боків жилета, на верхніх кишнях теж маютья гудзики, за допомогою яких можна рухатись ліворуч, праворуч. Для цього натисни на лівий гудзик - полетиш ліворуч, на правий - полетиш праворуч. Нараз маєш зупинитися, скласти крила - натисни на третій гудзик, що знизу застібки. Швидкість регулює середній гудзик, тобто другий. Все дуже просто, зручно. Головне, не

бійся, Дарику. Я буду поруч, допомагатиму, - підбадьорила хлопця дівчинка.

- Еге, легко тобі казати “не бійся”. Ти звична літати, то - твоя стихія, тим більше що тобі не потрібно натискати на різні гудзики, лети собі та й годі. А тут! Я тільки декілька разів стрибав з парашутом з вежі. Щоправда, я не злякався, адже тато мене навчив, як я маю поводитись, триматися, управляти парашутом, ще й стояв унизу, підбадьорюючи мене. Я вміло приземлився і почувався щасливим. А тут зовсім інше: лети не вниз, а вгору, в невідоме, тим більше, що зараз поночі. Ні, я не наважусь летіти. Не вимагай цього від мене, - рішуче сказав Дарій.

- Гаразд, Дарику. Ми тільки приміряємо жилета. Якщо щось не вийде, або ти не схочеш летіти...

- Ні, чому ж? Я згодний приміряти, - відповів хлопчина, не бажаючи здатися за боягуза.

Веселка допомогла Дарієві вдягнути жилета, застібнути його на всі гудзики. Жилет, мов пошитий на Дарія, пасував йому. Дарій одразу став схожий на зоряного юнака. Дівчина аж заплескала в долоні: “Який ти гарний, Дарику!”

“Таке вигадасш”, - стримано заперечив хлопець.

- Дарику, ти готовий до польоту? Ну ж бо, спробуймо, - підбадьорювала хлопчину Веселка.

- Сказати по-правді, мені трохи лячно, аж подих перехопило. Ще занесе кудись, якщо натисну не на той гудзик. Та й жилет не викликає довіри... А якщо я впаду і розіб'юся?

Тільки він це вимовив, як одразу відчув приплив до всього тіла сили, енергії, а разом з ними і рішучості - то почав діяти чарівний жилет.

- За жилет не переймайся, він надійний, - запевнила Ве-

селка. - Як наважишся, скажи мені.

- Ех, або пан, або пропав! Якщо я мрію стати космонавтом, то, маючи таку нагоду, слід уже зараз розпочати себе випробовувати. Геть, страхи! Веселко, я ладен негайно летіти на дах цього будинку! - вигукнув Дарій.

- То вмикаймо крила, - спокійно звеліла Веселка. – Сміливіше натискай на верхнього гудзика. Ось так!

Спочатку заграла чарівна музика, а потім розкрилися дивовижні крила, невеликі, легкі, але міцні. Дарій тільки встиг ухопити Веселку за руку, як жилет трохи напнувся, але не обтяжував юнака, і вони полетіли так швидко, що юнак не зчувся, як вони опинилися вже на даху, відчуваючи під ногами тверде покриття.

Веселка нагадала:

- Дарику, натисни на третього гудзика, щоб зупинитися й скласти крила.

Дарій виконав наказ й відчув легенький поштовх - то крила стали на свої місця й жилет набув звичайної форми.

- Ух, як здорово! - вигукнув юнак. - І чого я вельми переймався? Летіти дуже приємно. Будемо вважати, що я пройшов перше, хоч і невеличке, випробування. Дякую, Веселко, тобі за те, що ти для мене його влаштувала.

Дівчина раділа разом з юнаком, який дедалі більше їй подобався.

- Я нітрохи не мала сумніву, що все буде гаразд і що тобі сподобаються мій подарунок і задум.

- Я як справжній Бетман з американського кінофільму, або як Карлсон, що живе на даху, з одноіменної казки. Вони теж літали. Я і досі захоплююся цими казковими історіями. А тепер і сам потрапив до цікавої казки. От диво, так диво!

Кому розкажи - ніхто не повірить, - тихенько бурмотів сам до себе Дарій, скидаючи жилета. "А як заздритимуть хлопчаки, коли довідаються про жилет", - думав він. — "Хоча ні, про таке я маю мовчати, навіть Миколці не можна розповідати, бо скаже, що я з глузду з'їхав".

Тим часом Веселка стояла майже на самому краєчку даху й зазірала вниз на освітлені вулиці великого міста, над якими поступово згущувалися сутінки.

- Ах, яка вражаюча краса там, внизу! Я навіть у небі не бачила нічого подібного. Навкруги все мигтить, ряхтить і сяє. Безліч зірок! - шепотіла дівчинка. - Багато з них - рухливі. Я не раз з неба задивлялася на це видовище, але збагнути так і не змогла. Дарику, летимо туди зараз же!

- Не поспішай, Веселко. Я спочатку спробую тобі дещо пояснити. А згодом, можливо, ми побуваємо на вулицях вечірнього міста, але не тепер. Пробач, та мені час повертатися додому. Бабуся, напевно, хвилюється, адже я її не попередив про свою відсутність. Можливо, кинулася мене розшукувати. Вікно в кімнаті навстіж відчинене, мене немає... Можна собі уявити, що вона має думати...

- Іди, Дарику, іди, я тебе не затримую, - поспіхом сказала дівчина.

- Я піду за хвилинку, от тільки скажу - внизу світять не зорі, а вогні вуличних ліхтарів, фари автомобілів, трамваїв, світять вогні неонових реклам, плеться світло з вікон будинків. Загалом, всього не перелічити отак одразу. Хоча щось з цього ти зрозуміла?

- Ох, вулиці, будинки, ліхтарі, автомобілі... - зітхнула небесна красуня. - Там, де я живу, нічого подібного нема, але варто мені разочок побачити на власні очі і я все зрозумію,

до всього звикну. А тепер, Дарику, я проведу тебе до твого житла. Вмикай крила!

- Не турбуйся, дівчино, за мене, будь ласка. Я спущуся на сходи через горище, як ми з хлопчиками не раз спускалися. Я й жилета вже скинув, щоб сховати десь тут, бо ж у такому вигляді мені не можна з'являтися вдома. А ти повертайся до свого палацу. Тільки пообіцяй, що ми ще побачимося. Я дуже цього бажаю.

- Я також дуже цього бажаю, - сказала Веселка. - От тільки подумки поклич: "Веселко, прийди до мене", і я одразу прилечу. Мені з тобою легко і цікаво. А тобі?

- Як на мене, ці дні особливі, бо я познайомився з тобою. Я вражений, я збентежений...

- Ти правду кажеш, Дарику? Я те ж начебто відчуваю щось подібне.

- Дівчинко, хіба ти здатна щось відчувати? Ти ж не маєш серця, душі.

- Серце... Душа... Ти знову якось загадково говориш. Про це мені зовсім нічого нне відомо. Але я розумію, про що йде мова, бо маю очі, вуха, все бачу й чую. Отут, всередині, - вона приклала руки до грудей, - тепер постійно звучить ніжна, приємна музика, яка раніше ніколи не звучала. Я весела, я сміюся, я радію. Мене притягує до тебе, як притягують Небо, Зорі, - сказала Веселка.

- Ох, Веселко, Веселко! Ти - велика фантазерка й вигадниця. Мені не вистачатиме твоїх фантазій. Я тебе обов'язково покличу, - запевнив дівчину Дарій. - А зараз прощаймося. До зустрічі, небесна зірочко! - весело гукнув юнак.

- До побачення, Дарію! - й собі гукнула Веселка і хутко

зникла.

Дарій сховав жилета в надійне місце й пішов додому. Бабуся читала, сидячи на кухні біля столу. З усього було видно, що вона не помітила відсутності Дарія, бо, коли скрипнули двері і він увійшов до вітальні, бабуся подивилася на онука й здивовано запитала: “Дарію, хіба тебе не було вдома? Я думала, що ти сидиш біля комп’ютера і не схотіла тобі заважати”.

- Так спочатку й було, бабуся. Але нещодавно мені зателефонував Миколка, я й вийшов до нього на декілька хвилин, тому тебе й не попередив.

- Гаразд, Дарію. Вже вечірня година, якщо хочеш чогось попоїсти, то я приготувала твій улюблений салат.

- Дякую, бабуся, але я не буду нічого їсти, бо не зголоднів.

Хлопчикові якнайшвидше хотілося побути наодинці зі своїми думками, спогадами про неймовірну зустріч з найвродливішою дівчинкою, що прийшла з Неба.

- Надобраніч, - сказала бабуся. - Лягай спати, бо завтра рано вставати. Ти ж не забув, що ми рано-вранці їдемо до моря, де на нас чекають тато, мама й маленька Олеся?

- Надобраніч, - відповів Дарій. - Звичайно, не забув.

Навкруги все стихло. Дарій не вмикав світла. Сидів біля відчиненого вікна й дивився на зоряне небо. “Може, побачу Веселку... Хоча навряд... Де я маю її відшукати серед безлічі зірок? Десь спить у своєму кришталевому палаці”, - думав він. Йому вже перехотілося їхати до моря, хоча ще не так давно він нетерпляче чекав зустрічі з морем, уявляв прогулянки на яхті, перегони на вітрильниках, плавання під водою. Це було його улюбленим спортом. Але тепер все зміни-

лося. Він же місяць не бачитиме загадкової милої дівчини, без якої вже не уявляв себе. “А якщо вона більше не прилетить до мене?... Я ніколи не побачу її?...”

А далі мрії про Веселку і про море збилися до купи, в одне приємне відчуття, Дарій заспокоївся й заснув. Він міцно спав без снів і сновидінь.

III

Наступного дня бабуса з онуком поїхали до моря. Спочатку вони летіли літаком, а до місця відпочинку їх відвіз тато автомобілем. Їхня родина розташувалася на березі моря в невеликому, але просторому світлому будинку з літньою галереєю, що виходила на мальовниче зелене і завітчане подвір'я. На зеленому лужку стояла гарненька альтанка, обвита ліанами з південних в'юнких квітів і з лози винограду. Від альтанки через сад доріжка вела прямісінько до моря.

Прибулих радо зустріла матуся, молода вродлива жінка, білява, з великими блакитними очима, з приємною усмішкою на гарно окреслених губах, в легенькому сарафані, вона скидалася на жваву дівчинку. Попереду неї бігла чотирирічна Олеся, схожа на ляльку Барбі. Сестричка одразу забралася Дарику на руки, обвила йому шию вже засмаглими рученятами і, цілуючи, сказала: “Даруню, любий, я дуже скучила за тобою”. Її блакитні, як у матусі і Дарія, очі щасливо блищали. Всі обнімалися й цілувалися.

Відпочинок на морі видався пречудовий, активний. Тепле спокійне море, ясне сонечко, навколишня краса, дружна любляча сім'я сприяли гарному настрою і веселому відпочинку. Все це не затьмарило Дарикові спогадів про Веселку, і його думки постійно поверталися до неї. Вона вразила його допитливу уяву й чутливе серце своєю небесною красою, дитячою безпосередністю й щирістю і ще чимось надзвичайно загадково-казковим. Вона ніяк не пов'язувалася з реальністю, і це його бентежило й хвилювало якнайбільше.

Минуло декілька днів з того часу, коли він приїхав. Дарій збирався з татом до невеликої бухти, щоб попірнати не-

далеко від берега вглиб моря й пошукати щось цікаве в подарунок Веселці. Вони на катері припливли до високої скелі, яка виступала у море, таким чином утворюючи маленьку, затишну від вітру і високих хвиль, бухту. Склея майже до полуденної пори заступала сонце й кидала на воду густу тінь, через що тут панували затишок і прохолода. Крізь воду, прозору, мов скельце, далеко вглибині виднілися жовтий пісок, зелені водорості та каміння. Плавали медузи - прозорі рожеві дзвоники, виблискували зграйки маленьких жвавих рибок.

- Дарію, стривай, - сказав тато, - я допоможу тобі вдягнути спорядження для підводного плавання.

- Дякую, тату. Я впораюся сам. Не вперше ж я пірнаю й плаваю під водою.

Однак тато все уважно перевірів і сказав: "Хоча, Дарію, ти добре плаваєш, та далеко не запливай. Будь обережний, коли знадоблюсь, гукни. Я буду поблизу. Хочу обігнути скелю навколо, якщо море й надалі буде спокійне. На сонячній стороні воно особливо яскраве, снують туди-сюди суденця. Глибоко не пірнай, - додав тато.

- Гаразд, таточку, я довго не пірнатиму й глибоко не занурюватимусь. Дно я вже добре вивчив, бо ми з тобою багато разів тут поринали, воно полого й добре освітлене.

- Домовились, - сказав тато й відштовхнув катера від берега. - Бажаю нових цікавих знахідок або вражень, - гукнув він наостанок.

Тільки Дарій намірився стрибнути у воду, як раптом почув поруч : "Даріку, візьми мене з собою!" То, наче музика, прозвучав мелодійний, ніжний голосок Веселки . Дарик аж здригнувся від несподіванки, озирнувся і, побачивши Веселку, радо вигукнув:

- Привіт, Веселко! Як ти мене знайшла? - сяяв юнак.

- Ха-ха-ха! Дуже просто, - дзвінко сміялася дівчина. - Я весь час була майже поруч з тобою, якщо взяти до уваги, що від Неба до Землі не так вже й далеко. Адже сонячне світло - його промінці долають відстань з неймовірно швидкістю. Ми не помічаємо проміння, але відчуваємо його тепло, неначе Сонечко десь поблизу нас. Я не така швидка, як промінці, але не поступаюся перед Блискавкою.

- Тоді чом ти так довго не з'являлася? - спитав Дарій.

- Але ж ти мене не кликав. Пригадай, що я тобі казала минулого разу? "Якщо захочеш мене побачити, поклич і я з'явлюся", - нагадала вона.

Так, тепер він пригадав. "От дурник, забув, що вона казала. Сумував, страждав ні за що, ні про що. Так тобі й маєш. Більше не будеш таким забудьком", - подумав Дарій, а вголос сказав: "Я тут хотів тобі подарунка відшукати"...

- Подарунка? Дякую, Дарію. Давай ми вдвох його відшукаємо. Сьогодні не так уже й припікає, тому я наважилася спуститися до тебе й залюбки порину з тобою на дно моря. Я не раз заглиблювалася на дно морів, навідуючи морських Нереїд у їхніх казкових палацах. Нереїди - морські царівни. Ти, мабуть, чував про таких.

- Веселко, люба, то все вигадки, казки.

- Нехай казки, вигадки. Я теж вигадка, але ж ти мені зрадив?

- Зрадив, бо ти - моя найпрекрасніша казка.

- То я подобаюся тобі, Дарику?

- Дуже, - відповів, ніяковіючи, хлопчина. Він милувався Веселкою, але необхідні слова для відповіді не йшли на думку. Веселка виглядала напрочуд гарною. Для оточуючих вона

була невидима, та Дарій виразно її бачив, а ще більше відчував її присутність, чув її голос, сміх.

Цього разу вона була вдягнена в коротеньку, на бретельках, блакитну сукню з тафти. Кольори на сукні мінилися блакитним, зеленим, червоним з різними відтінками саявом. На ніжках—золоті сандалії з тоненькими перетинками. Сандалії й браслетики на обох зап'ястях трималися на діамантових застібках. На голівці лежала звита у віночок блакитна товста коса. На шиї виблискував разок намиста з дрібненьких рожевих перлинок. Променисті очі кольору чистого смарагду світилися ніжністю й ще чимось неземним і чарівним.

- Як же ти плаватимеш під водою без ласт, маски, дихальної трубки? - спитав Дарій.

- Дивак ти, Дарію. Навіщо вони мені? Я ж не якась там звичайна земна дівчина. Мені доступні небо й вода. Я народжена ними, я їх творіння. Я товаришую з природними силами: повітрям, водою, вогнем. Вони - моя стихія. Я вільно пересуваюся, де завгодно, сама чи з ними, чи без них, а більше - за допомогою їх.

- Я на мить забув, хто ти є. Швиденько занурюємося у воду. Ти пливи поруч зі мною. Будемо разом милуватися підводним світом, - сказав Дарій.

Вони разом увійшли у воду й пірнули. Дарій у воді майже не помічав Веселки, яка начебто розчинилася. Кольори її сукні зливалися з кольорами води. Юнак спочатку навіть розгубився, але потім помітив мигтіння її оздоб, а ще побачив саяво її великих очей, які світилися немов два потужних ліхтарика. "От дивак" - подумав він про себе. - "Заспокойся. Веселка нікуди не поділася. Ось вона поруч".

Пловців оточувала невимовно дивовижна краса. Сонеч-

ко сягало крізь прозору воду й мовби осявало дно. То пісок відбиває світло й виграє самоцвітами. Рибки, що пропливали повз них, під сонячним сяйвом, мигтіли, виблискували, як розмальовані різнобарвними фарбами.

“Назбираю морських водоростей і завітчаю Веселчину косу”, - подумав Дарій. - “А ще назбираю маленьких мушлів їй на намисто”.

Веселка тим часом впіймала медузу. “Подарую Даріку”, - вирішила вона. - “От якби я зараз опинилася на дні океану, я назбирала б йому яскравих квітів, або ніжних рожевих коралів, відшукала б на дні яку-небудь диговинку й подарувала йому”.

Дарій і Веселка невдовзі виринули з води. Вони були щасливі й гарні. Засмаглий, сильний, спортивної статури синьоокий юнак скидався на сміливого підкорювача моря. Веселка ж, бліда й тендітна, була схожа на морську царівну.

Коли вони вийшли на берег, Дарій прикрасив голівку дівчини зеленими водоростями. Тепер вона вже була вилита русалка з напіврозплетеною косою.

Веселка й собі простягнула Дарієві медузу.

- Чи подобається тобі мій подарунок? - спитала вона. - Вибач, але нічого більш цікавого я не знайшла. Надто мало часу ми пробули під водою. Нехай іншим разом я подарую тобі щось гарніше.

- Не треба мені від тебе ні гарніших, ні цікавіших подарунків. Я радий, що ти зі мною, що ти в мене є. А за медузу дякую, проте вона пече й щипається. Краще відпустімо її в море, - відказав хлопчина.

Потім вони ще й ще пірнали, купалися, бавилися у воді, як малі діти. Аж ось із-за скелі показався тато. Він наближа-

вся до берега.

- Веселко, ми мусимо розлучитися, щоб не здивувати тата, - неохоче сказав Дарій.

- Я розумію й не ображаюся, - відповіла Веселка. - Було дуже весело й взагалі пречудово.

- За кілька днів мають відбутися перегони на вітрильниках. Було б здорово, якби ти була поруч. Якщо зможеш, то відшукай вітрильник за номером 24. я там буду на тебе чекати.

- Обов'язково буду, але 24, як це?

- Я ж не подумав, що ти не розумієшся на цифрах. Дивись сюди, - Дарій намалював на піску цифру 24. - Запам'ятала? Отака цифра буде на моєму вітрильнику.

- Запам'ятала, Дарику. Приємно було з тобою поспілкуватися. До побачення, Дарику. До зустрічі на вітрильнику! - гукнула Веселка наостанок.

“Тільки й того, що спілкуватися”, - засмутився юнак. Він відчув у серці невиразний щем, чи то смуток. Він прагнув чогось більшого за просто спілкування. Наприклад, щоб вона була йому близькою подружкою, його дівчиною. “Геть примарні мрії!” - подумав він. “Про це й думати не слід ні тепер, ні в майбутньому, адже ми з Веселкою з різних Світів, і нам ніколи не бути разом. Проте не цієї ж миті щось подібне вирішувати, або ставити крапку на стосунках. Нам добре вдвох, і я не зжбираюся щось міняти. Я мушу її бачити, чути, відчувати поруч з собою. Буде, як буде”...

- До зустрічі, люба дівчинко! - гукнув навздогін Дарій.

Ще багато разів вони зустрічалися на морі: перемогли у перегонах на вітрильниках, каталися на катері, милувалися морськими пейзажами рано-вранці, надвечірньої пори. Якось

вони каталися на яхті. Крім них, на яхті відпочивала вся родина, за винятком бабусі. Невидиму Веселку ніхто не помічав. Зате Дарій натішився з її витівок. Легенька Веселка сиділа на щоглі, як чаєня. Її довге блакитне волосся летіло за вітром, а широка довга сукня напиналася, як вітрила. Іноді вона зривалася з місця й стрибала в зустрічну хвилю, всідалася на білий пінястий гребінь і гойдалася. Навколо неї утворювалося райдужне саяво, то сонечко вигравало в бризках, бавилося з Веселкою. А то всідалася на спину дельфіну, який навіть не відчував її присутності. А ще вона кружляла над яхтою разом з чайками, квила, як справжня птаха.

“От здорово”, - думав у такі хвилини Дарій.—”Я б залюбки літав з нею, якби мав крила. Шкода, що не можу вдягти чарівного жилета, щоб не дивувати людей”. Там, де з’являлася Веселка, дзвенів ніжний її сміх, бриніла радість, які теплою хвилею огортали Дарія. Він постійно чекав на зустріч з нею, хвилювався.

Одного разу, десь надвечір, вони прогулювалися набережною, парком, а потім гойдалися на гойдалках, каталися на каруселі. Все Веселка сприймала охоче, але коли Дарій пригостив її морозивом, вона здивувалася:

- Дарику, навіщо ти береш до рота сніг? Навіщо ковтаєш білу хмарку? - Вона вказала на їстивну солодку вату.

Дарик довго й весело сміявся:

- Ох, і розсмішила ти мене, Веселко. Зовсім не розумієшся на простих речах. Ну, де тобі! Ви ж у свлоєму палаці не таке куштуєте. Це не сніг, а морозиво, це не хмарка, а солодка їстивна вата. Солодощі, розумієш?

- Ні.

- Ну, як тобі пояснити? Людині, щоб жити, треба їсти,

набиратися сили. Розумієш?

- Ні.

- От завела “ні” та й “ні”. Їжа людини - потреба її організму, енергія його, завдяки їй вона живе, рухається, діє. Їжею не тільки насичаються, а й насолоджуються так, як ось оцими ласощами, - терпляче пояснював Веселці Дарій. - Ох, бачу, не розумієш.

- Так, не розумію... Їсти... Насолоджуватись... Як можна насолоджуватись водою, снігом, льодом? Але дарма, їж, якщо тобі подобається, - врешті заспокоїлась Веселка.

- Нічого страшного, - сказав Дарій. - Поступово ти все зрозумієш.

Він смакував солодоші, Веселка тільки усміхалася, дивлячись на нього.

Подібні чудернацькі непорозуміння виникали всюди: в парку, на дачі, в садку, де вона стикалася зі звичними для людини й небаченими нею рослинами, тваринами, але завдяки Дарієві вони минали, маючи невинне, жартівливе завершення. Це ніяк не дратувало Дарія, а навпаки, ще більше зворушувало, притягувало його до дівчини, бо він розумів, що є єдиною земною людиною, надійним другом, якому вона довірилася і який небайдужий до неї. Він охоче роз'яснював їй, як міг.

Минув деякий час. Якось до Дарієвої родини, повертаючись з відпочинку, завітали близькі друзі - подружжя з чарівною донькою років шістнадцяти, на ймення Софійка. Дарій і Софійка були знайомі ще з дитячих років. Бачилися вони зрідка, бо мешкали в різних містах. Дарій був приємно вражений, зустрівшись з Софійкою.

- Як ти подорослішала, Софійко! - сказав він, - а гарне-

нька, як топ-модель! - замилювався дівчиною Дарій.

- От, таке скажеш! - зашарілася Софійка. - Я майже не змінилася з того часу, як ми востаннє бачилися, хіба що стала вищою.

- І вищою, і вишуканішою, - не вгавав Дарій, а подумки сказав: "Але моя Веселка найгарніша за всіх дівчат у світі".

- Дарію, ти теж справжній красень: стрункий, засмаглий, біцепси, як у атлета, - усміхалася Софійка, пускаючи очима бісики.

- Дарію, Софійко, йдіть до столу, - покликала матуся.

Дарій узяв за руку Софійку й повів до альтанки, де був накритий стіл для обіду. Молоді люди сіли поруч.

"Яка гарна пара з них вийде", - сказала бабуся, не здогадуючись, як застугоніло Софійці серце. Софійці завжди подобався цей білявий, синьоокий, сильний, розумний юнак. Мав би радіти й Дарій, що до нього хилиться Софійка, якби його серце не заповонило ніжне почуття до дивного небесного створіння на ймення Веселка. Зачувши слова бабусі, він почервонів, сидів мовчки, не дивлячись на при-сутніх. Усі заплескали в долоні, тільки мати м'яко сказала:

"Бабусю, не треба бентежити дітей. Вони, як прийде час, самі між собою все вирішать". Потім звернулася до гостей: "Любі гості, пригощайтеся, смакуйте, будь ласка, а потім підемо до моря. Воно сьогодні спокійне й лагідне. Будемо відпочивати, розважатися".

За столом точилася жвава розмова. З усього було видно, що зібралися близькі, вірні друзі. "Ти чого спохмурнів?" - спитала Софійка Дарія.—"Не зважай на балачки дорослих, хоча вони бажають нам тільки добра". "Угу", - промимрив Дарій, а потім скинув з себе оціпеніння й веселіше, приязні-

ше звернувся до дівчини: “Софійко, давай швиденько поїмо й зникнемо звідси. Я пропоную гру в теніс. Як тобі моя пропозиція?” “Згода! Я давно не грала в теніс. Зовсім випадково захопила з собою спортивного костюма. От тільки збігаю перевдягнутися”, - весело щебетала Софійка.

Тенісний корт знаходився неподалік, на території садиби, тому далеко йти не довелося. Софійка, весела, не вередлива дівчинка, програвала сет за сетом, але не переймалася через це, а тільки голосно сміялася: “Дарію, я ж попереджала тебе, що з мене погана тенісистка. Тобі, мабуть, нецікаво зі мною грати, то облишмо”.

- Софійко, ти добре граєш, а перемагаю я через те, що постійно тренуюся, вже давно займаюся тенісом. Якщо ти втомилася, то ходімо в басейн, поплаваємо, бо насувають хмари, мабуть, буде дощ.

- І де ті хмари взялися? Сяло сонечко і раптом спохмурило. Дарію, біжімо швиденько. Після гри в самий раз поплавати, освіжитися в прохолодній воді.

- Наздоганяй, Дарію! - гукнула Софійка й швиденько побігла до басейну.

- До-же-ну-у! - гукав Дарій і біг услід за Софійкою.

Хлопчина й гадки не мав, що весь час неподалік перебувала Веселка й спостерігала за Дарієм і Софійкою. Вона не розуміла того, що з нею коїться: наче сили залишали її, очі їй пекло, мов туди потрапила колюча космічна порушинка. Дві кришталеві сльози-росинки скотилися по щоках. Довга товста блакитна коса з'їхала з голови на спину і звивалася, наче змія. “Що зі мною?” - дивувалася вона дедалі більше. Дівчина не знаходила собі місця, особливо коли Дарій і Софійка плавали в прозорому блакитному басейні.

Веселка з надією подивилася на небо, де збиралися чорні дощові хмари. “Хмари, мої рятівниці, о, Небо! Візьміть мене до себе, поколишайте і заспокойте!” - розпачливо гукнула Веселка.—”Я маю сяяти, як завжди. Я сильна й вічна, як Вітер, як Вода, як інші Стихії”.

Мабуть-таки, хмари почули її, бо одразу хлинув дощ. Він лив, немов з відра, а потім стихився, з-за хмар визирнуло сонечко. І сонечко, і дощик водночас оживили, наситили силою Веселку. На небо вийшла Райдуга, а за нею й Веселка - два неймовірно прекрасні саява. Вони несли радість і щастя всім мешканцям Землі, улюбленій своїй Планеті.

Дарій захоплено дивився на небо, подумки промовляючи: “Веселочко, моя люба Веселочко! Прийди до мене. Я дуже скучив за тобою. Чи ти мене чуєш?” А поруч стояла Софійка й сіпала хлопчину за рукав: “Дарію, скоріше подивись на небо, там дві райдуги! Ми обов’язково будемо щасливі. Є така прикмета - хто побачить у небі райдугу, той буде щасливий...”

Не встигла Софійка ще щось сказати, як почувся голос її матері:

- Софійко, донечко, ходи-но сюди. Ми мусимо їхати. Дощ зіпсував ґрунтову дорогу. Треба завидно виїхати на шосе.

- Мамусю, ми ж збиралися погостювати днів зо три, а тепер чомусь терміново треба їхати, - невдоволено сказала дівчина.

- Змінилися обставини, доню. Татові зателефонували з роботи, що він уже завтра мусить виїхати у відрядження у справах.

- От, з вами завжди так!

- Ну що ж, крихітко, коли робота вимагає, нічого не вдієш. Ми запросили Інну Петрівну й Миколу Федоровича завітати до нас при нагоді. Дарію, пообіцяй, що завітаєш до нас з ними погостювати. До побачення, хлопчику. Софійко, прощайся з Дарієм швиденько.

- До побачення, Дарію, - дівчина поцілувала хлопчину в щоку. - Обіцяй, що приїдеш.

- Отак одразу й не знаю, що відповісти. До кінця канікул залишилося мало часу. А втім, може, й приїду, - відповів Дарій.

- Постарайся, Даруню. Я буду чекати. - Дівчина зірвалася з місця й швидко побігла, раз-по-раз озираючись, робила помаху рукою на знак прощання, аж поки зникла за будинком.

“От і добре, що вона поїхала. Вона славна дівчина й гарна, але зовсім небагато для мене важить. От Веселка...”, - подумав Дарій, коли чує:

- Дарику, ти мене начебто кликав, чи то мені здалося? - прожебонів ніжний Веселчин голосок.

- Кликав, Веселко! - зрадів юнак.

- Навіщо?

- Бо дуже скучив за тобою.

- Та невже? Ти ж увесь час веселився з гарненькою дівчинкою й тобі було байдуже щодо мене. Думаю, тільки дощик і моя поява на небі нагадали тобі про моє існування, - казала дівчина, а в самої десь глибоко всередині, де мало бути серце, ятрила гостра крижана скалка, яка впала туди одразу, відколи вона побачила разом веселих Дарія і Софійку.

- Це ти маєш на увазі Софійку? - розреготався Дарій. - Не переймайся, любя, вона подружка мого дитинства і мені

за сестру, не більше того.

- Дарику, ти не подумай там чогось такого... Я не вимагаю від тебе будь-яких пояснень. Ми з тобою вільні розважатися, з ким забажаємо. Я теж розважалася зі своїми друзями: Вітром, Громом, Дощем, Блискавицею. Вони вірні друзі й завжди поруч зі мною.

- Цікаво, цікаво. І як же ви розважаєтесь?

- Вітер носить мене на своїх крилах, де я забажаю, Дощик вмиває. Грім і Блискавиця - нерозлучна пара. Блискавиця літає небом, а Грім її наздоганяє, гуркоче, ніби сердиться за те, що ніяк не може наздогнати. Дивлячись на їхні перегони, радію і я. Є ще гарненькі молоді дівчата - Світлі Духи ранньої Зорі: Зоряна, Денниця, Літовиця. Вони грайливі, пустотливі, все більш літають над Землею. На Землі відвідують водойми, луки, ниви, вершини гір. Гойдаються на бурхливих хвилях могутніх Океанів і морів, бавляться на зелених схилах з квітами. Все, до чого торкаються ці Світлі Духи, враз ніжною красою наповнюється й оживає по всій Землі. Я залюбки з ними теж літаю, милуюся Землею. Красивішої Планети за неї я ще не бачила, хоча побувала на багатьох.

- Веселко, все, про що ти говориш, більше схоже на казки, на міфи. Все нереальне. Я не заперечую природних явищ, нерозгаданих таємниць далекого Космосу. Ми, люди, бачимо на небі зірки, місяць, сонце, багато з чого вивчено й досліджено вченими всього світу і які будуть вивчатися ще багато віків. Вчені довідалися про інші Галактики, Планети, про життя на деяких з них. Багато таємниць ще належить розкрити й вивчити. Це ціла наука. Але, щоб уособлювати, уподібнювати до рівня живих грім, блискавицю, дощ, сніг, світлі духи райнньої, пізньої зорі, це вже не що інше, як фан-

тастика.

- Можливо, по-вашому - казки, міфи, фантастика. Але і День, і Ніч, і Світанок, а з ними й інші явища існують у Природі, тим більше залежні один від одного, пов'язані між собою навіки, приходячи на зміну один одному. З ними поруч існують супутники й супутниці, як Зоря зі Світанком, як Сонце з Денницею. Людям не властиво бачити їхні образи очима, спілкуватися з ними, як з живими, але ви добре розрізняєте День і Ніч, Дощ і Сніг і інше за ознаками, прикметами. Я теж для тебе царівна з казки, скоріш видіння, не більше того, перевтілена в дівчину, яку бачиш і чуєш тільки ти, бо того хочу я, того хочеш ти. Ось я є, ось мене нема...

- Не зникай, молю тебе, моя люба дівчинко, хто б ти не була - казкова царівна, чи прекрасне марево. Обіцяй, що не покинеш мене, - гаряче благав Дарій. - Я усвідомлюю приреченість наших стосунків, але я не бажаю, щоб ця казка закінчувалась. Я не маю ні сили, ні бажання з тобою розлучитися. Попереду ще все життя, воно допоможе нам вирішити, яким шляхом нам іти далі. Я знаю тільки одне - я ніколи від тебе не відступлюся. Ти - моя найкраща, найулюбленіша фантазія.

- Дарику, я для тебе цікава, але оманлива іграшка, забавка, якої ти поки що не бажаєш позбутися, як мала, примхлива дитина. Проте дитинство скоро минає, і улюблені іграшки залишаються припадати пилукою на полицях у комірчині. Не вводь себе в оману щодо мене... Не зобов'язуй мене обіцянками, облиш марні сподівання. Я запевняю, що ми не будемо з тобою розлучатися ніколи. Я навідуватимуся до тебе з дощиком, зі снігом, з росою, з візерунками на шибках, з блискітками на воді, з усім, що виблискує, виграє. Я - весела

краплинка, я - сяюча біленька сніжинка, я - іскриста росинка, бо в них є часточка мене. Сприймай мене, як ти сприймаєш красу, що тебе оточує .

- Навіщо ти спустилася з небес, збентежила мене, а тепер хочеш покинути? - схвильовано спитав Дарій.

- Це вийшло якось ненароком, - сказала Веселка. - Я до цього ніколи не знайомилась із землянами. Мені й на думку нічого подібного не спадало. А тут, коли одного разу я побачила тебе біля вікна, мені схотілося наблизитись до тебе, щоб зрештою задовольнити свою цікавість. Але яким чином? Я довго розмірковувала, поки всевидюща Блискавка не підказала, що можна перевтілитися дівчиною. Я так і вчинила. Прилетіла до твого вікна, перевтілилася дівчиною, а далі ти сам знаєш, як усе вийшло. Я, можливо, й обмежилася б тільки розглядинами, але ти мене зацікавив добрими словами, дружнім ставленням, як до справжньої жительки землі. Ти не кепкував наді мною, не відкинув, як набридливу примару, а, навпаки, сяйвом своїх очей, щирою усмішкою привабив до себе. Тепере мене притягує до тебе невідома сила. Порушуючи всі закони Неба, я часто його залишаю, щоб побути з тобою. Я не покину тебе, допоки ти сам того не забажаєш.

Дівчина сиділа на уквітчаній гойдалці. Натхненний вираз її гарненького личка, спокійна, як ніжна музика, мова, великі очі, ясні й прозорі, як небеса, надавали їй особливого зачарування. Дарій всівся на зелену шовкову траву навпроти дівчини й закохано дивився на неї. Потім заговорив:

- Історія з життя людей на Землі багата на міфи. До нас з минулого прийшли різні повір'я, билинні казкові герої. Про них написано багато книжок, складено чимало пісень. Герої бувають добрі й лихі, сміливі й боязкі, але добро завжди пе-

ремагає зло, сміливці одержують перемогу над боягузами. Казки, міфи, легенди, повір'я переходять з покоління в покоління. Люди черпають з них все світле, добре, прикрашаючи й збагачуючи ними своє життя. Та життя людини не вічне свято, а праця, виживання серед лиха, стихій, перед якими вона здебільшого безсила й беззахисна. Ворогують, нажаль, і люди між собою за місце на Землі, за місце під Сонцем,. Але всім світом править любов, яка все подолає.

- О, Дарику! А які лихі космічні війни! Вони несуть за собою руйнування, знищення Планет, через них згасають Зорі. На щастя, Всесвіт безмежний і знаходиться у вічному русі. У ньому постійно щось міняється, народжуються нові Сві тила - надпотужні, наднові. У Космосі панує морок. Тільки Зорі, випромінюючись у космічний простір, несуть потужне світло. Але й відстані між ними космічні.

- Недарма ти жителька Неба, тому багато знаєш такого, що людям Землі доводиться тільки вивчати, досліджувати. Я багато читав з того, що написано в книжках про Всесвіт. Я вже тобі казав, що захоплююся фантастикою. З усього виходить, що наша Зірка Сонце, що належить до Галактики під назвою Чумацький шлях, хоч і невелика в порівнянні з зірками інших Галактик, але надто потужна й обігріває всю Сонячну систему, в тому числі й нашу Землю. Існує ще одна Сонячна система. Там лише дві планети: планета Ореанда, що в сузір'ї Оріон і планета Сіріус, що в сузір'ї Меркурій. Існує думка, що на цих планетах живуть люди. Однак, обличчю цю тему. Я маю в тебе спитати щось таке незбагненне, що не знаю, чи вправі я запитувати про таке, тим більше просити...

- Запитуй, що ж там таке незбагненне?

- Чи зможеш ти хоч раз побувати зі мною в подібі живої земної дівчини?

- Навщо? Хіба такою, як я є, не можна? - в свою чергу запитала Веселка.

- Звичайно, можна, та то все не те. Я б хотів відвідати з тобою багато цікавих місць. Наприклад, побувати в кіно, послухати музику, відвідати цирк і ще побачити багато чого цікавого.

- А якщо в тебе запитають, хто я така і звідки, що ти казатимеш?

- Та вже щось вигадую...

Ні, Дарику, я не можу піти на таке, бо це треба йти проти законів Природи, і за це мене покарають Небесні Сили. Я й так ризикую, з'являючись до тебе навіть у подібному вигляді, - відповіла дівчина.

- То попроси Всевишню Силу, що править Світом, вдихнути в тебе душу, дати тобі живе трепетне серце. Скажи мені, кого і як треба просити, я теж буду молитися за те?

- З цього, мабуть, нічого не вийде, - тихо, з сумом проказала Веселка, - але я спробую...

- Справді?! - зрадів хлопчина. - Тоді я поригорну тебе до себе і нікуди не відпущу. Скоріше б настав цей бажаний час!

IV

Після останньої зустрічі Дарій не бачився з Веселкою довгий проміжок часу. Невдовзі по тому він з родиною повернувся до рідного міста. Літні канікули закінчилися, і Дарій пішов до школи продовжувати навчання в одинадцятому класі.

Вереснь видався теплим і сонячним. Осінь дарувала свою неповторну красу, накинувши розкішні шати на Землю, але в повітрі вже відчувався особливий подих осені. Під ногами сумно шурхотіло сухе пожовкле лиття, птахи відлітали у вирій, посилаючи прощальні крики рідним місцям, де вони щасливо провели літо, на білому павутинні кудись помандрував павучок, шукаючи надійного прихистку. У лісі, у лузі, у полі запанувала тиша, змовк пташиний спів. У лісі залишилися зимуючі звірі й птахи, заклопотані пошуками їжі, заготівлею їстівних припасів на зиму.

Одного такого дня, зазвичай, біля вікна з'явилась пишна вишукана панна в золотаво-багрянистому вбранні. На голівці її сяяла витончена діамантова діадема, в маленьких вушках сяяли довгі золоті сережки у вигляді зірочок. Всередині кожної зірочки вигравав дорогоцінний смарагд. Особливо розкішно виглядала сукня із золотої парчі, з довгими широкими рукавами. З-під сукні виднілися золоті чобітки на високих тонких підборах.

Дарій, як угледів Веселку, а то була саме вона, так і ахнув у захваті:

- Ах, Веселко, невже це ти - дівчина незрівнянної краси, як сама пані Осінь, завітала до мене?

- Так, Дарику, це я.

- Я чекав на тебе!

Веселка, як завжди, випромінювала радість, огортала юнака хвилями безмежного щастя. Він вже зрозумів, що безтямно закоханий у прекрасне видіння. Дівчина присіла на підвіконня й дивилася на юнака своїми великими променистими блакитними очима. Дарій теж не зводив очей з Веселки. “Ти завжди казково гарна, моя дівчинко, але сьогодні не перевершено прекрасна”. Він відчував незбориме бажання її поцілувати. “Цього не можна ні в якому разі собі дозволити, щоб не збентежити її, щоб не втратити назавжди”, - подумав він. - “Я не залишу тебе в минулому, хто б ти не була. Ти мені потрібна, як повітря, як мрія, до якої я прагну”.

- Веселко, ти завжди вбрана, як царівна. Оці коштовності... Хто тобі шиє вбрання? - спитав Дарій.

- Вбрання для мене підбирають Пори Року: Весна, Літо, Осінь, Зима за моїм замовленням. Тому я, як ти, можливо, помітив, сьогодні вбрана, як пишна Осінь, по-осінньому. Усі елементи вбрання я придумую сама. Для тих, кому не слід мене бачити, я невидима, непомітна. Для тебе я така, якою ти мене бачиш. Дарику, я маю тобі дещо сказати. Ми довго з тобою не побачимося.

- Чого це має статися? - стрепенувся, як сполоханий птах, Дарій.

- Це станеться не з моєї вини, - відповіла Веселка. - Восени і взимку ми не з'являємося на небесній сфері на цій частині Землі. Тут ідуть холодні нудні дощі, Сонечко ходить низенько й недовго. Хмари заступають його. Взимку з хмар іде сніг. Зате далеко, в південних країнах, сяє сонце, ідуть тропічні дощі, тепло, незважаючи на те, чи то весна, чи то зима. Сонечко призиває за собою Грім, Блискавицю, нас з

Райдугою. А коли сюди повернуться Весна й Літо, ми знову будемо тут, як тут. Треба тільки трохи почекати. Не сумуй, Дарику, я скоро повернуся до тебе, і все буде знову добре, як тепер.

- Веселко, що тобі перешкоджає звідти отак до мене прилетіти, коли ти долаєш відстані з неймовірною швидкістю?

- Відстані для мене - то пусте. Мені матусенька заборонила відлучатися від неї. Вона пильно стежитиме за мною.

- Шкода, - сказав Дарій. Раптом він помітив у небі журавлиний клин і жартома гукнув до журавлів, так ніби вони його мали почути: “Журавлі, журавленнята, візьміть мене з собою до теплих країв, туди, де літуватиме моя Веселка!”

Журавлі відгукнулися: “Куу-ррли, куу-ррли”, що мало означати: “Прощайте! Чекайте на нас весною!”

- Ви, як птахи, на зиму відлітаєте в теплі краї. Мені дуже сумно, - говорив Дарій, - що ми довгі місяці не бачитимемося. А втім, мені щось спало на думку! А якщо ти навідаєшся сюди на новорічні свята? Ото було б здорово! Ось ти, вже не видіння, а звичайна дівчинка (пам’ятаєш, що я просив тебе саме про це) йдеш поруч зі мною на зустріч Нового року, а потім на новорічний бал-маскарад. Як тобі моя пропозиція? - Дарій благально зазирає у вічі дівчині.

- Я добре пам’ятаю про твоє прохання і про свої сумніви. Не знаю, що тобі відповісти...

- Благаю, якщо можливо без ризику для тебе... бо ти для мене надто дорога, моя Веселко.

- Ризик у такій тонкій справі завжди присутній, але я спробую, сподіваючись, що щастя допоможе нам.

- Справді, дівчинко? Я вірю, що щастя не покине нас, -

гаряче завірив Дарій.

- Так, бо я сама цього бажаю над усе.

- Ти кохаєш мене, Веселко?

- Чи кохаю? Не знаю... Як це, кохати, я не розумію. Я маю над цим поміркувати. Відповідь на це я дам Новорічної ночі.

Мабуть, це щось дуже важливе, якщо ти пристрасно мене запитуєш. А ти мене кохаєш?

- Кохаю всім серцем так, що ладен життя за тебе віддати. Що я маю вчинити, щоб ти мене покохала, щоб у тобі запалав вогник великого почуття до мене?

- Дарику, коли ти отак говориш, на мене струменить гаряче проміння, що йде від тебе. Я бачу твої очі, що своїм сьайвом мов обпалюють мене. Заради тебе я здатна на все, навіть навіки залишитися на Землі, хоча це для мене згуба.

- Ні, ні! Я й на думці не маю вчиняти щось зле проти тебе. Живи вічно, моя Зоре. Я буду милуватися тобою. Мені хоча б зрідка бачити тебе, відчувати твою прихильність до мене, - запевняв юнак.

- Дарику, добігає кінця наша зустріч. Ще якісь хвилини залишилися, і я мушу з тобою розлучитися.

- Коли так, то хай наше прощання відбудеться в парку, що біля нашого будинку. Ти згодна?

- Згодна.

- Тоді я миттю спущуся у двір, увійду до парку, а ти слідуй за мною. Там, де буяє осіння краса, ми попрощаємося з тобою. Таке прощання запам'ятається нам назавжди. Тож, вирушаймо!

Через деякий час вони зустрілися біля розлогого могутнього дуба, на якому виблискувало проти сонця жовто-

багряне листя.

- Яка краса навкруги! - сказав захоплено Дарій. - Скрізь панує осінь: вона у природі, у твоєму ошатному вбранні, навіть у твоїх по-осінньому синіх-пресиніх очах. Я на мить закрию очі, щоб запам'ятати тебе, моя панночко, цю мальовничу неповторну картину золоті осені, бо не знаю, чи повернетесь ви колись до мене знов...

- Я повернусь, як обіцяла. Зроблю все можливе й неможливе, щоб ми зустрілися. Хіба що...

- Що ти маєш на увазі? Не лякай мене, - захвилювався Дарій.

- Не звертай уваги на мої вагання. Ніщо не стане нам на заваді. Нехай цей дуб стане запорукою наших почуттів, нехай він буде свідком нашого розлучення і зустрічі, - сказала небесна дівчинка Веселка.

- Веселко, ходи до мене. Довгий проміжок часу мине, поки ми знову побачимось. Ти надовго мене кидаєш, лишаючи по собі тільки марні сподівання.

Веселка підійшла до Дарія, схилила голівку йому на плече. "Так має бути", - сказала вона.

- Чому мало статися таке саме зі мною?

- Дарику, сталося, як сталося. Чи ти жалкуєш?

- Ні, не жалкую. То сама Доля посилає мені такі випробування. Нехай! Я мужній, сильний, я здолаю всі перешкоди, які стануть на моєму шляху до тебе. Чому твої очі сумні, неначе тінь смутку впала на них? Усміхнися, люба, я тебе кохаю.

Дарій пестив блакитне блискуче м'яке волосся дівчини, зазірав їй в очі, притискав до себе, не наважуючись поцілувати. Здавалося, що й Веселка не байдужа до нього. Вона

ніжно усміхалася, потім доторкнулася його підборіддя, провела рукою по щоках.

- Дарику, ти відчуваєш, що я вже прощаюся з тобою? - спитала вона.

- Я все відчуваю. А чи ти відчуваєш, як я кохаю тебе?

- Так, я відчуваю твоє тепло. Я відчуваю як воно примушує збуджуватись мої живильні сили. Мабуть, оце і є кохання? Дарику, якщо вже ми надовго розлучаємось з тобою, я приготувала для тебе сюрприз й сьогодні хочу його тобі подарувати..

- Сюрприз? Невже? Ціка-а-во! Що ж то за сюрприз? Веселко, зізнавайся мерщій, а то я від нетерплячки помру, - розвеселився Дарій.

- Ач, який нетерплячий! Зачекай, і я тобі все по порядку викладу, - сміялася дівчина. - Ще з того часу, коли ми з тобою купалися в морі, поринали на дно, і ти обмовився про морські глибини, у мене виникла ідея, а потім - план подарувати тобі прогулянку до Океану.

- Прогулянку до Океану? Ти глузуєш, Веселко? Нічого собі прогулянка. Ти кажеш так просто, немов Океан десь тут поблизу, за рогом мого будинку. Виходить, що сюрприз твій нереальний, схожий більш на нездійсненну мрію.

- І зовсім я не глузую, і сюрприз мій доволі реальний, як і план, але його здійснення залежатиме тільки від тебе, а тому слухай мене уважно і не перебивай, - запевнила Веселка.

- Я - увесь увага. Мовчу і слухаю.

- Я ще тоді вийшла на зв'язок зі своїми друзями-інопланетянами, що літають у Космосі на міжпланетних кораблях, попросила їх допомогти мені здійснити прогулянку

до Океану, і вони люб'язно погодилися взяти нас на корабель і полетіти з нами за нашим бажанням. Друзі і їх корабель надійні. Такі кораблі літають у воді, у повітрі, у Космосі.

- Навть у воді? - запитав Дарій.

- Саме так, тому що вони не ущільнюють середовище, в якому літають, а знищують його, не утворюючи при цьому ударної хвилі. Так от, ми без перешкод сядемо в корабель, який "зависне" низько над Землею у тому місці, на яке ми вкажемо. Щодо прибульців, як ви називаєте розумних істот-інопланетян, то будь упевнений. Вони шанобливі, доброзичливі, поважають "Мислячу Планету", захоплюються нею, бо їй немає рівної у всьому Всесвіті. Так вони вважають. Політ і прогулянку я беру на себе. Дарику, довірся мені й погоджуйся. Запевняю - ніякої загрози життю, жодної щонайменшої незручності ти не відчуєш. Все буде зручно, навіть комфортно. Зважуйся.

- Гм, задала ти мені задачку, здивувала, - сказав спантеличений Дарій і почав подумки розмірковувати. "Надто смілива, неймовірна пропозиція якось раптово враз звалилася на мене, як сніг на голову серед ясного неба. Та й чи реальний план для її здійснення? Мені все здається маревним, як у тумані. Веселка каже, що все залежатиме від мене. Але я ще неготовий до рішучих вчинків, таких як політ у Космос чи на дно Океану"...

Дарикові було дуже важко зважитися, щоб пристати на Веселчину пропозицію. Він вагався, бо одразу відмовитися не схотів - надто приваблива ідея. На думку спала згадка про перший політ з Веселкою на дах будинку, який, до речі, йому дуже сподобався. "Тоді я теж жахався, але ризикнув і виявилось зовсім нестрашно. Але тоді був чарівний жилет з кри-

лами, а що тепер? Безумовно, Веселка щось придумає.”

“Дарику, тебе ж завжди вабило море, його глибини. Ти ж не раз плавав під водою, відчуваючи захоплення, бо тебе не лякала глибина”, - підказував йому внутрішній голос. - “Сміливіше, хлопче! Зважуйся, як радить Веселка, інакше такої нагоди більше не випаде”.

Після цих розмірковувань Дарій трохи підбадьоривсяб “Ех! Буде, що буде! Веселка не допустить лиха”, - і вголос сказав: “Веселко, я згодний летіти, я приймаю твій сюрприз!”

- Чудово! - вигукнула Веселка. - Тож летимо!

- Зажди. Розтлумач, яким чином ми полетимо до корабля, хто нас туди доправить?

- А все дуже просто, - відповіла красуня. - Головне, що ти погодився, а інше - то мій клопіт. Спочатку я вдягну на тебе захисний і літаючий комбінезон, шолом, спецвзуття. Усе за твоїм розміром, легке, надійне, герметичне. У комбінезоні ти почуватимешся захищеним, легким, сильним, він додає рішучості і впевненості, волі й витримки, позбавляє страху. У ньому ти зможеш вільно літати де завгодно без перешкод і ушкоджень, бо в ньому вмонтовані мікроскопічні, але потужні двигуни.

- Тепер зрозуміло. А далі ми як діятимемо?

- Я про все домовилась. Миттєво вийду на зв'язок з друзями, і вони негайно приймуть нас на борт зорельоту. Дарику, поглянь вгору. Бачиш, “тарілка” якраз повисла й застигла над нами? Мені сповістили, що час летіти. Увага, я вмикаю двигуни в комбінезоні. Давай мені руку, триматимемося разом. Здіймаймося!

Дарію перехопило подих, але змінити щось, панікувати

запізно. Він заспокоївся й відчув себе сильним і впевненим. “Діють чари комбінезону”, - тільки подумав, як вони з Веселкою блискавично полетіли назустріч “тарілці”. Від неї сходило синє саяво, що м’яко розсіювалося нічним небом. Це світло, як казала Веселка, не таїло в собі ніякої небезпеки, бо “промінь” був вимкнений.

Коли Веселка і Дарій наблизились до корабля, потужність світла спала, відчинився люк, і вони опинилися всередині літаючого апарату. Їм назустріч ішли молоді чоловік і жінка, вдягнені в світлі, мов срібні, щільно прикладаючі комбінезони, схожі на комбінезон Дарія, бо саме вони подарували його юнаку.

Чоловік, високий на зріст, стрункий, широкоплечий, з приємними рисами на мужньому обличчі, яке вражало неземною красою, виразністю продовгуватих променистих зелених очей, привітною усмішкою. Жінка, трохи нижча за чоловіка, тендітна, гнучка, скидалася на місячну царівну з казкових малюнків. Бліде, ніжне личко осявали блакитно-зелені очі, великі й продовгуваті, як у чоловіка, на високе чоло спадав чубчик зеленого волосся, утворюючи зачіску “каре”. Вона усміхалася, і в цій білосніжній, ясній усмішці було стільки безмежної радості, тепла, прихильності, захоплення й чарування, що сама жінка цим викликала відповідні почуття до себе.

- Це мої холроші друзі - Орг і Цера, або Церіта, - сказала Веселка, вказуючи на чоловіка й жінку. Будьте знайомі. Мого друга-землянина звуть Дарій. З моїми зоряними друзями я знайома давно, з ними не раз подорожувала на Зпмлю і в Космос. Вони з планети “Зета”, з далекої Галактики, що майже межує з “Чумацьким шляхом”.

Орг і Цера вклонились, вітаючись, притиснувши руки до грудей. При цьому вони щось говорили незрозумілою Дарієві мовою. Веселка одразу передала сказане: “Орг і Цера вітають тебе, житель Землі, з прибуттям на їхній зореліт “Оргон”. Вони раді прийняти тебе як бажаного, шанованого гостя з “Мислячої Планети” і обіцяють зробити все можливе, щоб твоє перебування на “Оргоні” було цікавим, пізнавальним і приємним. “Щиро дякую за гостинність, за теплі слова”, - стримано відповів Дарій.

Він ще не визначився в незнайомій обстановці корабля, де скрізь мигтіли прибори, світилися екрани, у оточенні дивних мешканців планети “Зета”, про яку він навіть ніколи не чув. Веселка, розуміючи його стан, лагідно, підбадьорливо звернулася до нього:

- Дарику, не переймайся. У тебе попереду стільки цікавого. Зосередься на кращому. Щодо повернення на Землю, то це відбудеться на світанку за вашим земним часом, тож твої рідні не помітять твоєї відсутності. Мої друзі і я гарантуємо безпечну, прекрасну прогулянку. Сідай у крісло, розслабся і дивись на великий екран, щоб спостерігати за тим, що відбувається назовні. Корабель має космічну швидкість, але капітан управлятиме ним так, щоб ми мали змогу помилуватися красотою Океану. Корабель уже готовий до польоту. Не дивуйся, що все відбувається надто швидко. Зараз ми наблизимось до Землі і за лічені хвилини зануримось у Океан. Ти ж саме цього хотів?

- Так.

- Ти навіть не відчуєш руху корабля. Я сяду поруч, і ми разом насолоджуватимемось величчю і красою підводного царства. А ось і Океан, освітлений сонцем! Дарику, дивись,

яке зачарування, неможливо на словах передати всю чарівність, велич водної стихії! Чи є такі живописці на Землі, які здатні намалювати щось подібне?

- Земля багата на таланти, неперевершені, безмежні. Серед них є живописці-мариністи, я бачив деякі їх картини, які мені дуже сподобались, але я не знавець, не фахівець, щоб дати відповідь на твоє запитання. Дарій раптом змов, приголомшений побаченням. Перед його очима дихав величнний Океан, який мінився усіма фарбами сонячного спектру.

- Веселко, я не марю? - спитав.

- Ні, ні, Дарику! Це саме він - володар Океан!

Веселка поділяла враження Дарія, немов і вона мала душу, немов була наділена людськими почуттями. Хто зна, що відчують Небесні Сили? Адже саме вони несуть на Землю світло, а з ним - життя, у всіх його проявах.

Коли корабель опустився на дно, воно сяяло, як ясний день на Землі. Під поверхнею Океану було видно тому, що піщаний килим відбивав сонячне світло, яким була пронизана кожна часточка води. Справа в тому, що в цій півкулі Землі, де приводнилися інопланетяни, панував сонячний день. Сонце щиро лило своє проміння й досягало дна Океану.

На екрані з'явилися картини, одна прекрасніша за іншу. Дарій побачив величні силуети підводних скель, густо вкритих найчарівнішою рослинністю, незнаною, небаченою ним досі - раковинами, поліпами, водоростями - забарвленою розмаїтим, чудовим поєднанням фарб з постійною зміною зеленого, жовтого, оранжевого, фіолетового, синього, блакитного, червоного кольорів.

Дарій подумав: "Шкода, що я не маю змоги оттепер поділитися своїми враженнями з другом Миколкою, шкода, що

я не знаю мови моїх супутників, щоб розділити з ними свою радість, подякувати їм за цю казку. Добре, що поруч зі мною вірна подружка, кохана дівчинка, зоряна царівна, моя Веселочка. Це їй я завдячую тим, що потрапив до Країни Чудес”.

Справді, від екрану не можна було відвести погляду. На ньому з’явилися різновиди коралів, які приросли до ґрунту своєю мускулястою підошвою, утворюючи справжній квітник. Тут були цілі сузір’я шестикутних морських зірок, тремтіло своїми гірляндами тонке мереживо водоростей, начебто сплетене руками майстрині, стрибали різнобарвні морські коники, тисячі блискітних молюсків і інших створінь невичерпного фантазера - Океану - прикрашали пісок. Угорі пропливали загони фізалій, які гойдали ніжно-блакитними щупальцями, опалові медузи з ніжно-рожевими парасольками. А ось видніються луки, немов зіткані з водоростей, м’яких, пухнастих, схожих на килими. Водорості всюди: внизу, угорі, їх сплетіння утворили зелений дах на поверхні води. Очі розбігаються, не встигають всього охопити поглядом. Тут розвіваються довгі пасма фукусів, ось кулясті, трубчасті лауренсії, а ось водорості, схожі на кактуси і ще безліч червоних, зелених, чорних, бурих. Вони утворюють в океанській глибині квітники, сади.

Дарій немов прикипів до крісла, ухопився за нього обома руками так, аж нігті побіліли, його увага, його палаючий погляд були прикуті до великого екрану. Підводні луки змінилися на підводний ліс з тисячами тисяч великих і маленьких рослин, рослиннок, тварин, тваринок. “Яка краса!” - повторював юнак. Хоча він мав деяку уяву про фауну і флору морських глибин з наукових кінофільмів, з книжок, мав вдома акваріум з улюбленими рибками і водоростями, але зараз

він був збитий з пантелику, засліплений сяйвом фарб, їх відтінків. Його трішки засмучувало те, що він не може відрізнити живих організмів від неживих, що не знається на їх назвах, проте він надто не переймався цим, а милувався невідомим, чарівним світом.

“Я немов перебуваю у гостях у самої Хазяйки Мідної гори з казки Бажова, “Малахітова шкатулка”. Та й вона, мабуть, не мала такого багатства”, - подумв юнак.

Веселка позирала на Дарія сяючими очима, у яких мерехтіло світло радості й щастя, що йшло від нього до неї.

У підводному лісі мандрівники побачили гігантські деревоподібні рослини. Жодна травинка не стелилася по землі й не росла в горизонтальному положенні. Усе тягнулося вгору до поверхні Океану, до Сонця. Жодна стеблинка, навіть найтонша, не нахилялася до землі, а стояла, немов натягнута струна. Треба сказати, що рослини тільки прикріплялися до ґрунту, або до каміння, або до равликів, чи до будь-чого, а не росли з них. Між деревоподібних рослин віднілися кущоподібні колонії коралів - справжні чагарники в квітах, живі огорожі, на яких квітнуть коралоподібні квіти невимовної краси, і ще багато їх різновидів.

А хто це стрибає, пурхає з гілочки на гілочку, як стайка пташок-колібрі? То маленькі рибки, що живуть у мулі. Дивовижний краб, з метр заввишки, виричав розкосі очі, наміряючись кинутися вперед, але швидко зник з екрану. Дарій навіть пополотнів, бо дуже злякався краба. Йому здалося, що той кинеться на нього і проковтне, але корабель минув краба, і хлопець заспокоївся. “Яка потвора!” - подумав Дарій.

Ще багато чого цікавого побачив Дарій. Усе вражало неймовірністю, красою, надзвичайним колоритом і екзотич-

ністю: гроти, печери, скелі, різні риби, інші незбагненні істоти. Живе і яскраве враження викликало у нього непідробний, підвищений інтерес до нових мандрівок, до відкриття таємниць морських глибин.

Час швидко минав, подорож добігала кінця. Перед екраном почали проноситись хмарки, які миттєво бігли далі, або танули. Прозорість води була така, що чітко виднілись тіні великих морських птахів, які пролітали над Океаном.

Капітан “Оргону” про щось заговорив з Веселкою, і та повідомила Дарію:

- Орг каже, що зореліт покидає води океану. Може, ти маєш іще якісь побажання, чи прохання, то він залюбки задовольнить їх.

- Веселко, перекажи Оргу, насамперед, мою подяку за те, що він надав можливість зустрітись з ним і його чарівною супутницею, за те, що погодився на неповторну подорож, за гостинність, тепло й доброзичливість.

Дівчина передала Оргу все, що сказав Дарій. Орг і сам відчув у погляді, у рухах юнака глибоку щирість, визнання його, Орга, як вшановану особистість. Він з чоловічою стриманістю і водночас з повагою до вродливого, допитливого юнака з прекрасної Планети Земля притис руку до своїх грудей, що означало - він сприймає сказане і знову заговорив до Веселки. Вона вислухала Орга і сказала:

- Дарику, корабель летить у зворотному напрямку. Він має загальмувати саме над твоїм будинком, щоб непомітно й без перешкод та ускладнень висадити нас, як було обумовлено з Оргом. Саме світає. Дарику, ти готовий до спуску?

- Так, я готовий.

- Будемо прощатися. Шановний Орге, люба Церо, - зве-

рнулася Веселка до друзів. - Прийміть особисто від мене палку подяку за все, що ви зробили для мене й мого друга. Це неоціненна, щира люб'язність з вашого боку. Мені приємно було знову з вами зустрітися, поспілкуватися. Я сподіваюся, що не востаннє. Ви маєте подолати далекий шлях у Космосі, щоб дістатися рідної планети "Зета". Щастя вам! До нових зустрічей!

Дарій невимовно хвилювався. Він низько вклонився і сказав:

- Ця надзвичайно цікава, пізнавальна й корисна прогулянка, як сказала Веселка, подарувала мені вірних друзів, мужніх підкорювачів космічних просторів, жителів невідомої, але, як я зрозумів, дружної планети "Зета", у що важко не тільки повірити, але й важко уявити. Але це сталося. погоджуючись на політ, я, хоч і покладався на Веселку, але по правді кажучи, проймався жахом, перебуваючи майже на грані шоку. Та ця небесна красуня додала мені сили, рішучості, мужності, і я переміг свої страхи. А коли я побачив вас, прекрасних, доброзичливих, упевнених і сильних, то зрадів тому, що сталося. Я ніколи не забуду вас. Пам'ятайте, що на Землі живе такий собі хлопчина Дарій, який над усе бажає бути для вас вірним другом. Допобачення. Щастя вам. Сподіваюся на майбутні зустрічі з вами.

"Ти сміливий, землянине. Ти нам одразу сподобався своєю витримкою, своїм ставленням до нас і до нашої небесної сестриці-Веселки. Ти не перший, знайомий нам житель з "Мислячої Планети", але саме твоя щирість, довіра й визнання представників з Космосу підкорила нас. Я вірю в те, що ми ще побачимось, друже Дарій!" - передала промову Орга Веселка.

А Цера підійшла до юнака і приклала руку спочатку до своїх грудей, а потім до Дарієвих, привітно саянула промінчиками своїх блакитно-зелених очей, усміхнулася, виказавши тим своє захоплення, свою дружбу й побажання щасливого повернення додому.

Дарій послав їй рукою дружній поцілунок. На цьому й розлучилися.

Одразу перед Веселкою з Дарієм відчинився люк, тепла й ніжна хвиля підхопила їх, й вони ступили за борт зорельоту. Земля швидко наближалася, уже віднилося велике місто, осяяне світлом вуличних ліхтарів. Ось і знайомий будинок, ось і знайомий балкон.

Веселка вимкнула двигуни, змахнула рукою і комбінезон, а з ним шолом, взуття, зникли. Дарій щасливо усміхався.

- Нарешті я вдома, - сказав він, ступаючи на тверду підлогу.

- З поверненням, - сказала Веселка.

- Зі щасливим поверненням, - додав Дарій.

Вони одночасно подивилися на вранішнє небо, на якому вже запалав багряний крайчик сонця і де ще на якусь мить “завис” космічний корабель, посилаючи їм прощальний знак “променем”. Потім він почав віддалятися, аж поки не став схожий на маленьку блескіточку, а скоріше на зірочку, яка повільно танула, згасаючи, а потім і зовсім зникла з небосхилу.

- Дарію, я вдячна тобі за твій вчинок, за те, що ти довірився мені й полетів назустріч невідомості, в незнаний і незвичайний світ. Я зрозуміла, що тільки справжні почуття до мене, почуття дружби, прихильності насичують тебе наснагою, рішучістю і самовіданністю. Не думай, якщо я без сер-

ця, без душі, то не вмію цінувати високі якості буття, не від-
різняю добра від зла і навпаки. У Космосі панують суворі за-
кони, якими важко управляти, але на Землі все інакше. Я ща-
слива, землянине, що ти у мене є. Тепер я впевнена - ти до-
чекаєшся мого повернення.

- Веселко, це я повинен дякувати Долі за те, що звела
нас. Ти подарувала мені небачені дива. Найбільше диво - це
ти сама й твоє ставлення до мене, як до друга. Ти подарувала
мені чарівний світ, в якому сама живеш і мене залучаєш до
нього. Ти відчинила віконечко до пізнання таємниць Космо-
му, таємниць Океану, про які я навіть мріяти не смів. Ти на-
повнила мене вірою в самого себе, змінила мої плани на
майбутнє. Тепер я напевне знаю, чому присвятити своє жит-
тя. Я твердо вирішив пов'язати його з вивченням морських
глибин. Я чекатиму на тебе з нетерпінням, моя порадице,
моя повелителько!

Вони ще довго прощалися, промовляючи один до одно-
го найніжніші слова, а потім Веселка враз зникла, як зникає
прекрасне видіння. Вона подалася на Південь, де на неї че-
кали Райдуга, Південні Дощі, Вітри, Грім, Блискавиця й ясне
Сонце.

Райдуга, запримітивши, що прогулянки Веселки почастішали й подовшали, спитала в доньки:

- Веселко, по яких світах та гасаєш, рідко з'являєшся вдома? Про мене, то байдуже, бо я впевнена, що з тобою нічого поганого не трапиться, але, можливо, розповіси мені щось цікаве, чого я ще не бачила. Та врешті, я вже скучила за тобою.

- Мамусю, хіба є щось таке, що можливо від тебе приховати? - усміхнулася Веселка.

- Не знаю, не знаю... Ти якась незвичайна: то моторніша, все кудись поспішаєш, сяєш особливо яскраво, а то якась напружена, загадкова.

- Тобі здається, матінко. Я така, як завше, хіба що більше часу проводжу на Землі, бо люблю її за красу, за привітність.

- Так, Земля прекрасна, - погодилася Райдуга. - Вона - улюблениця нашого Світила, ясного Сонця. Я сама завжди тягнуся до Землі, до її зелених квітучих просторів, до її синіх прозорих Річок, Морів і Океанів, до високих Гір – їх гостроверхих вершин, гордих і майже неприступних. Це “Мисляча Планета”, на якій живуть розумні, сміливі люди. Але, доню, не втручайся в їхнє життя, - сказала Райдуга.

- Чому, мамо?

- Насамперед тому, що це безглуздя. Як це тобі простіше пояснити? І люди, і ми - єдине ціле Всесвіту. Але люди ведуть розумний спосіб життя. Свідомо визначений природою. Вони народжуються, живуть і вмирають. Люди творять, удосконалюють свою Землю, життя на ній, а Природа в

усьому їм допомагає. Ми ж - Грім, Вітер, Дощ, Блискавка й інше - явища Природи, утворені нею в процесах, які відбуваються у Всесвіті. Ми вічні, як і сама Природа. А люди не захищені від її явищ. Вони гинуть від надмірних стихій: води, вогню, землі, повітря, коли вони проявляють могутню, руйнівну силу. Люди потребують захисту, вони намагаються протистояти силам стихії, але збороти їх неможливо, бо за ними стоїть Космос, або могутній Всесвіт. Тому, доню, я забороняю втручатися в життя землян. Нехай вони живуть вічно на Землі, як ми в Небі.

- Добре, мамо, - відповіла Веселка, а потім нерішуче запитала: - а можна мені хоч на часинку обернутися на живу розумну земну дівчину?

- Навіщо це тобі, Веселко? - суворо спитала мати.

- Щоб зрозуміти людей, пізнати їх життя.

- Ох, дитино! Замало ти запросила часу. Щоб зрозуміти й пізнати життя людини, ти мушиш прожити все її життя від появи на світ і до останку. Але вороття з того життя тобі не буде. Ти - сонячне створіння, одержуєш енергію від нього. Ця енергія тримає тебе в Небі, завдяки їй ти можеш переміщатися куди завгодно в просторі. Людина не наділена такою потужною енергією, яка здатна побороти тяжіння Землі. Тому вона сама по собі не літає в небі, а ходить по Землі, яка її притягує. Ставши земною людиною, ти не в силі будеш знову стати Веселкою, бо назавжди втрадиш сонячну енергію. Ти не зможеш повернутися до свого небесного життя. Земне життя тебе занапастиє, доню. Пам'ятай - ти з'явилася на світ за іншим призначенням, щоб жити вічно серед Природи. У тебе є вірні друзі, безмежне Небо. Ти вільна, молода й гарна. Живи, красуйся, принось радість, добро й щастя.

Веселка добре запам'ятала розмову з матір'ю, проте обіцянка, яку вона дала Дарієві, нагадувала про себе. Там, де він живе, зараз панує зима. Та Веселка не вдавалася в жаль і тугу, бо надто була зацікавлена в майбутньому побаченні. Після розмови з матір'ю вона завагалася, чи слід їй перевтілюватися в земну дівчину, чи залишатися такою, якою її знав і бачив Дарій. “Ні, я не зможу жити вічно на Землі, хоча б і заради Дарія”, - думала Веселка. - “Небо - моя домівка. Я буду поруч з юнаком спочатку невидимою для всіх, а далі побачимо”, - вирішила вона.

А тим часом Дарій з нетерпінням очікував новорічних свят, коли відбудеться зустріч, яку він призначив Веселці. На новорічні свята обіцяла приїхати і Софійка. Це трохи непокоїло хлопчину. “Як воно буде?” - замислювався він.—”Як дівчата сприймуть одна одну?” Небажані непорозуміння, або й сутички між дівчатами. Це мало статися на випадок, коли Веселка з'явиться в образі земної дівчини. “Познайомлю їх”, - вирішив Дарій. - ”Думаю, що вони порозуміються, а я їм допоможу в цьому”.

Веселка несподівано з'явилася напередодні новорічних свят, а саме 30 грудня, хоча зустріч була призначена на 31 грудня. Вона, як завжди, постукала у квартиру, бо вікно до Дарієвої кімнати було щільно зачинене. Дарій спочатку не звернув уваги на стук, подумавши, що то вітер шарпає квартиру, а коли побачив Веселку, то радості, подиву, зачаруванню не було меж.

- Веселко, я мало не сплутав тебе зі Сніговою Королевою! - вигукнув він. - Ти вдягнена в осяйні дорогоцінні одяжки, яких не має жодна багатійка. Доброго вечора, моя красуне! Але чому ти знову стукаєш у вікно? Хіба ти забула, про

що ми доволялись?

- Доброго вечора! - привіталася Веселка. - Дарику, тобі не здається, що ти одразу ставиш багато запитань, перш ніж впустити мене до кімнати?

- Ти права. Я так розгубився, що відразу й не знайшовся, що маю робити. Стривай, я відчиню вікно на балконі. Ось так, прошу, будь ласка, заходь.

Веселка увійшла до кімнати, яка зразу засяяла від її краси.

- А тепер, Дарику, я дам відповідь на твої запитання. Вбрання мені подарувала тітонька Зима. Його шили, оздоблювали Сніжинки. Та хутра, коштовності нічого не варті в порівнянні з тим, що ми з тобою разом. А щодо іншого, залишмо поки все, як є. Я дивлюся, ти кудись зібрався?

- Так, я саме зібрався на каток, кататися на ковзанах. Ходімо разом.

- Але я не вмію ковзатися на ковзанах, - сказала Веселка.

- То пусте. Не відмовляйся, дівчинко, вдвох нам буде дуже весело. От побачиш! Каток сяє безліччю різнокольорових вогнів, прикрас, посеред нього стоїть новорічна ялинка, висока, розкішна, вбрана різними іграшками, серпантинами, намистом. Під ялинкою стоять Снігуронька й Дід Мороз, посилають усім вітання, грає музика. У кіосках продаються різні ласощі. Ти - дівчина невидима й легенька - сядеш мені на плечі і ми залюбки розважимося.

Вони так і вчинили, як порадив Дарій. На катку Дарій майже не спілкувався з друзями, аби вони не заважали їм з Веселкою. Дарій кружляв навколо ялинки, танцював, він був майстерний фігурист. Протягом всього часу Веселка сиділа у

нього на плечах, і ніхто її не помічав, окрім Дарія. Тільки одному йому вона була видима, як буває у справжній казці. Потім вони сиділи на лавочці, Дарій смакував морозиво, Веселка реготалася, мов мала дитина, й через це хлопчина почувався особливо радісним і щасливим.

“Веселко”, - казав він. - “я безмірно скучав за тобою, поки ти була відсутня. Я дивився на небо, опустіле без тебе. Неначе й зорі не так сяяли, і сонечко спохмурніло і зрідка з’являлося на небосхилі. Тепере все інакше. Тепер все сяє самоцвітами, бо поруч ти”.

Коли скінчилося гуляння на катку, Дарій сказав дівчині: “Нам час іти додому”. “Гаразд”, - погодилась Веселка. - “Тільки нам не по дорозі”. “Чому?” - захвилювався Дарій. “Я обіцяла тіточці Зимі, що гостюватиму у неї”, - відповіла красуня.

- Гаразд, так буде навіть краще для нас обох: ночувати в мене тобі звичайно незручно. А от як маємо святкувати, зараз порадимось. Я маю план, послухай, будь ласка. Мої батьки з друзями зустрічатимуть Новий рік на дачі. Туди поїдемо я й ти. Я вже попередив батьків, що зі мною приїде моя близька подружка. Вони не проти.

- Дарику, - хотіла щось сказати Веселка, але Дарій легенько затулив їй рота долонею:

- Я ще не все сказав. Веселочко, у мене до тебе одне прохання - вдягнися простіше, без коштовностей і прикрас, щоб не здивувати присутніх. Я гадаю, що твоя тітонька Зима допоможе тобі з цим впоратись. А головне - скинь з себе пелену невидимки, стань хоча б на два дні звичайною земною дівчиною, як обіцяла.

- Так, я обіцяла, але...

- Ніяких “але”, інакше свято для нас не відбудеться, - рішуче сказав Дарій.

Якби вміла Веселка плакати, то невтішно заридала б. Вона пам'ятала вимоги й застереження Райдуги. Зараз вона опинилася на роздоріжжі й мала не помилитися у виборі. “Маю ще поміркувати, наважитися, а зараз не загострювати-му відносин”, - вирішила дівчина, а вголос лагідно сказала:

- Не хвилюйся, Дарику, я додержу свого слова. А де й коли ми завтра зустрінемось? - спитала.

- Батьки мої вже на дачі, а за мною вранці приїде машина. Приходь о десятій і ми поїдемо. Ти не пожалкуєш. Ми вберемо в себе всю красу, яку підготувала для нас новорічна ніч, ми закружляємо у вихорі найгарніших, найяскравіших сніжинок, зірок, які впадуть до нас з неба. Ти ще ніколи не бачила, як святкують новорічні свята на Землі. Люди цієї ночі вірять у прекрасну зимову казку, в її таїнство, самі творять різні дива, беруть участь у підготовці і проведенні веселих маскарадів. Ти і я побачимо все на власні очі, - вимовляв у захваті Дарій.

Веселка дивилася на нього сяючими очима, у яких відбивались зорі й місяць.

- Дарику, а якщо спитають чия я й звідки, що казати?

- Хм, я ще не придумав. Може, щось спаде на думку. Але що? Щось таке, що виглядало б правдоподібно, - замислився юнак. - Поки не знаю, але якось вийдемо з цього скрутного становища...

- Нічого не треба вигадувати, - спокійно сказала Веселка. - вихід один - я святкуватиму з тітонькою Зимою. Вона обіцяла показати різні дива: прикрашені ялинки, святково вбрані каруселі, гойдалки, льодяні гірки й палаци, які змай-

срували люди до свят. Покатає на казкових санчатах. Принаймі, мені не потрібно буде ховатися, прикидатися, обманювати. Якщо ти забажаєш, ми зможемо зустрітися там, де не важливо для всіх хто я, звідки і чия. Ну, як тобі?

- Ні, ні, ні в якому разі! Я не можу залишатися без тебе ані на хвилину! Ти для мене все: і казкова царівна, і снігуронька, і кохана дівчина. Нажаль, ти не розумієш моїх почуттів до тебе й не маєш відповідних до мене. Згусток сонячної енергії - не серце, чутливе, палке. Якби ти мала серце, ти б розуміла, відчувала мене. Ех, Веселко, які б ми були щасливі вдвох!

- Дарику, я не байдужа до тебе. Коли ти отак говориш, і я бачу твої щирі очі, то отой згусточок енергії, як ти називаєш, ще більше спалахує і горить отут, - вона притулила кулачок до своїх грудей. - Мене переповнюють незвідані до цих пір захоплення, шумують хвилі радості, підносять у височінь. Я тут, з тобою попри всі заборони матінки Райдуни. Тож не докоряй мені.

- Вибач, крихітко. Я надто запальний. Вчинимо, як ти сказала. Так і справді буде краще. Я маю два квитки на новорічний бал-маскарад. Післязавтра я чекатиму тебе біля нашого будинку о шостій вечора. Твоє сьогоднішнє вбрання за маскарадний костюм буде. А я вберуся у вбрання місяця Січня із казки "Дванадцять місяців". Ми підемо з тобою до палацу. Але, стій, як же ти знатимеш, коли настане шоста година?

- Не турбуйся, Дарику. Я маю чарівного годинника. Він сповістить мені, коли настане шоста година. Ось, подивись, - Веселка дістала з кишені гарненьку коробочку-футляр, де лежав годинник. Дівчина натиснула на кнопку, заграла дивна

музика, і кришечка на футлярі піднялася. Під кришкою світився циферблат, на якому замість цифр були намальовані знаки Зодіаку. Там, де повинна була стояти цифра шість, був намальований Рак. - Я натискаю на позначку “Рак”, потім на кнопку “Сонце”, що в центрі годинника. Годинник дзвенить, чуєш?

Задзвонив ніжний дзвоник, наче били срібні молоточки по цимбалах. Вони вдарили шість разів. “Шоста година”, - сказала Веселка. - Це сонячний годинник, недарма в центрі циферблату намальоване сонечко, а в ньому золотенька кнопка. Зрозумів?

- Здорово!- вигукнув Дарій. - Ти не перестаєш мене дивувати. Виходить, що ми один у одного чомусь навчаємось. Веселочко, бажаю надзвичайних свят! Не забувай про мене, чуєш? Я теж подумки ніколи з тобою не розлучаюся. І зовсім не обов’язково тобі чекати два довгих дні на зустріч. Як передумаєш, приходь, коли завгодно. Як знайти мене, ти знаєш. Ех! - з прикрістю в голосі мовив юнак.

Він дивився на Веселку, не в змозі відвести від неї погляду. Неперевершено чарівно виглядала Веселка в зимовому одязі. Ніжноблакитна довга сукня з тонкого оксамиту з високим коміром, широкими рукавами була розшита неймовірним візерунчастим шитвом, оздоблена білим, синім бісером й сріблом. До того рукава, комір, що сягав шиї, були підбиті білим м’яким хутром. На шиї виблискувало декілька разків намиста з білих і рожевих перлин. На голівці сяяла теж розшита бісером, білим намистом й оздоблена аквамаринами корона у вигляді золотого шолома. Велика зірка посидала небесне світло у верхній частині корони-шолома. У вухах погойдувалися й легенько подзенькували довгі діамантові

сережки, які за візерунком нагадували сніжинки. Поверх сукні біліла кожушина з хутра. Ніжки взуті в сині чобітки на високих підборах, на яких зблискували срібні підківки. На руках - сині з білим хутром рукавички. За саму Веселку й слів бракує, щоб описати її красу. Як ті аквамарини світилися великі очі з довгими віями, на яких вигравав сріблом білий іній. Вони, мабуть, увібрали в себе сяйво зірок з далекого Космосу, в них таїлася безмежна глибина й приваблююча сила. На обличчі грала ніжна усмішка, відкриваючи біленькі, мов перлинки, зуби. Вона випромінювала спокій і радість.

Раптом дмухнуло зимовим холодом, знялася хуртовина. То Зима почула розмову, яка точилася між Веселкою та Дарієм. Їй не сподобалось, що її улюблена племінниця приязно ставиться до землянина. “Треба їх негайно розлучити”, - подумала вона. - “Гей, Вітре, Морозе, починайте свою роботу! Годі спати під наметами!” - гукнула Зима.

Мороз хапав хлопчину за щоки, Вітер ледь не зірвав йому з голови шапчину, Сніг засипав очі, ліз під комір. “Отак його, отак!” - раділа Зима.

- Ох і холоднеча! - сказав Дпарій. - Я починаю мерзнути. Якось раптово різко змінилася погода й затьмарила гарний вечір.

- Ходи мерщій додому, Дарику. Ми про все домовилися. До зустрічі! - поквапила Дарія дівчина.

- До зустрічі, Веселко! - відповів Дарій.

Потому вони розійшлися. “Це витівки тітоньки Зими”, - здогадалася Веселка. - “Люба тітонько Зима! Не будь такою суворою до людей. Спини Хуртовину, Вітра. Морозко, не лютуй, будь ласка! Не псуйте людям веселого святкового настрою, ” - благала Веселка.

Зима, узрівши, що Веселка й хлопчина розбіглися, почувши благання улюблениці, трішки стишилася, відкликала Хуртовину з Вітром. Пом'якшав і Мороз. “Дякую вам, мої любі Небесні Сили, що дослухалися мого прохання, за вашу увагу до мене”, - шепотіла вдячна Веселка.

Наступного дня розгодинилося Вітер ущух, згори на землю дивилося ясне сонечко, голубіло небо, легенько поскрипував морозець, блакитні тіні від будинків, від стовбурів дерев лягли на білий пухкий, іскристий сніг; дерева й кущі стояли в білому вбранні, вкриті сріблясто-синім інеєм.

Уся Дарієва родина зібралась на дачі. До них завітали близьки друзі, родичі. Гостей наїхало багато. Серед них була й Софійка. Вона з того часу, коли востаннє бачились з Дарієм, ще більше погарнішала. Її врода поступово розпукувалась, як ніжна весняна брунька, як бутон троянди, кожний о своїй порі. Струнка, тендітна, така собі смаглявка з чорним розкішним кучерявим волоссям, з великими чорними, мов маслини, очима вона скидалася на циганку. Поривчаста, метка, неначе ластівка, Софійка мала веселу, трохи примхливу вдачу. Вона з нетерпінням чекала зустрічі з Дарієм і, побачивши його, дуже зраділа.

- Даруню, вітаю з Новим роком! Багато чого бажаю, а головне, щоб збувалися бажання й мрії! - торохтіла безжурно Софійка.

- Дякую, Софійко! Не знаю, чого тобі побажати новорічної ночі. Усе при тобі - врода, талант, люблячі батьки. Нехай тобі Дід Мороз подарує щось надзвичайне, чого ти над усе бажаєш! Приємно знову тебе бачити. Ти вже була біля нашої святкової ялинки, що стоїть у великій залі? Вона так пахне смолковими шишками, що в залу заходиш, наче в ліс. А

чи бачила, якого ми всі гуртом зліпили чудо-Сніговика, здоровезного, веселого? А ще в садку стоїть Іван-царевич, Варвара-Краса довга коса. Їх теж зліпили зі снігу тато з дядьком Петром. Ходімо, я тобі залюбки все покажу. Тільки вдягнися тепліше, бо надворі доволі холодно.

- Я ще не бачила ялинки, - відповіла Софійка.

- Не поспішай. Ми не тільки її побачимо, а й будемо танцювати навкруг неї, коли розпочнеться свято. Ще все попереду. А зараз, коли місяць і зорі палахкотять на небі, я пропоную розважитися в саду. Ми покатаємося на санчатах з високої льодяної гори. Згода?

- Згода, - відповіла Софійка й почала квапливо вдягатися. - Тепер я повністю готова, - додала дівчина, вдягаючи рукавички.

“От, якби зараз на місці Софійки опинилася Веселка”, - подумав Дарій, і тепла хвиля розлилася по тілу від однієї думки про кохану дівчину. Він не мав нічого проти Софійки. Вона йому подобалася, але не більше. Він любив її, як сестру.

Зима, щедра на красу, дарувала Природі свою неповторну казку. З вікон будинку лилося яскраве світло від електричних лампочок. До них приєдналися вогні гірлянд, якими були прикрашені фасад будинку, ялинка. Доріжки освітлювали вуличні ліхтарі. Ще кидав на землю своє містичне, загадкове сяйво новий місяць. У цьому сяйві немов би оживали чари новорічної ночі. Неподалік від будинку росли високі сосни. На їхні гостроверхі крони Зима вдягнула високі білі шапки, обсипала зелене віття білим пухнастим снігом, розвішала дзвінкі райдужні бурульки. Здавалося, що ці лісові панни ось-ось підуть у танок. На галявині, що за будинком,

виблискував сніг міріадами вогнів. Тут стояв, задерши довгого носа, задивившись у небо на мерехтливій зорі, поважний сніговик. З усього видно було, що він бажає привітатися з чарівними меншканцями неба. Проти місяця виблискувала льодяна гора. Навкруги стояла таємнича тиша.

Дарій і Софійка стрімголов мчали на санчатах з ковзкої гори і сторч покотилися у високу кучугуру снігу. Вони довго жартома борсалися, поки вибралися з намету. Під кінець закидали один одного сніжками. Сміху, вереску було! Дарій натер Софійці щічки сніжком, та так, що вони аж палахкотіли.

-Годі, Дарію! - дзвінко сміялася Софійка. - У мене скрізь сніг: у чобітках, за коміром, зовсім змокрили рукавички, а щоки й долоні печуть, мов ошпарені. Ось тобі, ось тобі! - закидала снігом Дарія Софійка.

- Ти ж казала “годі”, а сама нападаєш на мене. Сніговик за свідка буде, - реготався Дарій, а потім сказав: - Ходімо Софійко, до будинку, тобі треба обсушитися.

Дарій не знав, що за ним і за Софійкою споглядала Веселка, що незримо й невідступно була поруч з ними. Вона бачила радісно-щасливі обличчя обох. “Я тільки ще один раз побачуся з ним, а потім назавжди зникну з його життя”, - вирішила вона. - “Я не порину у відчай, хоча дуже жалкувати-му за ним”. Веселку, як магнітом, притягувало до Дарія, до його тепла, до його променистих блакитних очей.

Вона залишилася й у Новорічну ніч. У будинку сяяла ялинка, веселилися всі присутні, вдягнені в святкове вбрання, мигтіли коштовності на жінках, грало, бризкало в келихах шампанське, всі були збуджено веселі. Грала музика, кружляли танцюючі пари. Рівно опівночі увійшов урочистий

Дід Мороз, поздоровив присутніх з Новим роком і розв'язав велику святкову торбину, з якої діставав яскраві, блискучі коробки, коробочки, пакунки, пакуночки з подарунками, яких було вдосталь для всіх. Дісталися подарунки й дітям. Дарій одержав туристичну путівку в Карпати на весь час зимових канікул, мала сестричка Олеся - великого пухнастого білого ведмедя Умку, а Софійці подарували золотого браслета.

Веселка милувалася Дарієм. Вона трохи заспокоїлася, бо нічого, окрім приятельських відносин між її обранцем і Софійкою, не помічала. “Я теж приготувала для Дарія подарунок”, - подумала вона. - “І завтра подарую його на балу”.

“Веселочко моя люба, я маю для тебе незвичайного подарунка, якого подарую тобі завтра на балу”. - так подумав цієї ж миті і закоханий Дарій.

VI

- Тітонько! - звернулася Веселка до Зими. - Чи гарно я виглядаю?

- Ти гарна завжди, дитинко, - відповіла Зима. - до кого це ти так вбралась? Чи, бува, не до того білявого хлопчини, якого я бачила з тобою на катку? Гляди, доню, не захоплюйся. Не можна допустити, щоб ти через нього занапастила своє життя. Небеса тобі цього не пробачать. Не засмучуй своєї матусі Райдуги, вона тебе попереджала про небезпеку, яка загрожує вам обом. Між вами не може бути ані дружби, ані кохання, як немає спільного майбутнього для вас.

- Тітонько, я все розумію, але не в силі побороти своєї прихильності до нього.

- Не подавай хлопцеві надії, дитинко. Його майбутнє - дівчина, з якою його колись зведе Доля. Він покохає її й буде щасливий. Хіба ти не бажаєш йому щастя? - повчала Зима Веселку.

- Повірте, тітонько, іншого я йому не зичу. Сьогодні я востаннє зустрінуся з ним, заприсягаюся, - сказала Веселка й ніби згасла.

- Не переймайся, Веселко, він народився на Землі, щоб жити на ній; ти народилася в Небі, щоб жити в його володіннях. Як не бувати разом Ночі з Днем, Землі з Небом, так не бувати й тобі з земним хлопцем. Це веління матінки Природи. Тож, попрощайся з юнаком і повертайся до свого життя.

- Ви, тітонько, дали мені неоціненну пораду. Я так і вчиню, обіцяю. Але я маю на меті... - Веселка змовкла, вагаючись звернутися до Зими з проханням.

- Ти мала щось сказата? Кажи, проси, я чим зможу, до-

поможу, - підбадьорила її Зима.

- Не знаю, з чого розпочати...

- Починай з головного.

- Тітонько, чи не допомогли б ви мені перевтілитися на живу земну дівчину, таку, як Софійка?

- Отакої! Навіщо це тобі? Схаменися, люба! Хіба тебе не попередила Райдуга, що з того нічого хорошого не вийде? Ти ж після цього не матимеш на Небо вороття. Ніхто й ніщо тебе не визволить з земного полону. Не смій навіть думати про таке! Земля не відпускає живих людей на небеса, тільки душі померлих покидають Землю, щоб злетіти в Небо.

- А ти кажеш, що нема вороття. Душі ж відлітають у Небо. Тоді й моя душа теж повернеться.

- Вона повернеться, як Бог прийме її. Інакше вона блукатиме, не знаходячи місця. А те, що ти надумала вчинити, не що інше, як зрада. З такими думками я не пущу тебе на свято, - суворо сказала Зима.

- Тітонько, я заприсягаюся, я обіцяю, що не порушу даного слова. А зараз мені час прибути до призначеного місця побачення.

- Гаразд, доню, іди. Я вірю тобі, - погодилася Зима, а подумки сказала: "Я не спускатиму з тебе очей, моя любонько, щоб не скоїла якоїсь дурниці".

Рівно о шостій Веселка була біля Дарієвого будинку, як і умовлялися. Дарій вибіг з під'їзду й очима шукав найгарнішу в світі дівчину, але там, де вона мала очікувати, нікого не було. "Невже не прийде?" - подумав він. Від такої думки він мало не вдався в розпач. Коли підбіг ближче, то почув: "А ось і я!" й миттєво з'явилась Веселка така, як завжди: прекрасна, весела й несправжня, не жива, а в образі видіння.

Дарій розчаровано вигукнув: “Веселко, як я маю це зрозуміти? Ну, хіба не чуднуватو піти з невидимкою до палацу, там танцювати, веселитися? Всі, дивлячись на мене, подумають, що я з глузду з’їхав, танцюючи сам з собою”.

- Дарику, вислухай мене уважно, перш ніж дорікати. Я не збираюся з тобою бути на маскарадi. Я взагалі ніколи не буду з тобою. Це наша остання зустріч.

Дарій не йняв віри в те, що почув. Він звів на Веселку здивований і водночас розпачливий погляд: “Що ти таке говориш?!” - гукнув.—”Чи ти не розумієш, що я не можу без тебе жити, не можу дихати! Чи тобі байдуже, що я відчуваю? Спустилася з Неба, погралася зі мною, як з іграшкою, та й покинула!” - гарячкував він. - “Нехай Дарій страждає, пусте, що серце йому крається. Так? Відповідай!”

- Дарику, все не так, як ти кажеш.

- А як? Що я маю думати?

- Я пориваюся до тебе попри всі заборони, перешкоди, бо того над усе сама бажаю... Але від мене не залежить те, чого ти домагаєшся. З Веселки ніколи не вийде людини, не бути їй земною дівчиною, бо це надприродньо. Тільки матінка-Природа вирішує все, визначає, кому на Землі, кому на Небі жити. Ми - її діти, безсилі проти її законів. Той, хто їх порушує, хто іде проти Природи, приречений на небуття. Я мушу визнати її закони, підкоритися їм і розлучитися з тобою.

- Але як бути? Я готовий віддати самого себе заради того, щоб ти ожила. Господи Милостивий, допоможи мені! - Дарій благально простяг руки до Неба.

- Дарію, не побивайся. Я не прийму твоєї жертви. Та й навіщо мені життя, здобуте такою ціною. Дарію, живи, у те-

бе попереду довге щасливе життя, - відказала вкрай зворушена Веселка.

- Про яке щастя ти говориш? Хіба воно відбудеться без тебе? - мало не плачучи, казав Дарій.

- А чи будеш ти щасливий, якщо я загину? Чи не краще дивитися в небо з думками, що я є, бачити мене при нагоді, милуватися красою Неба?

Дарій з невимовною тугою і болем дивився на свою кохану Веселку, яку бачив поруч востаннє. “Я втрачаю часточку свого найкращого життя”, - мовив безнадійно він.

- Дарику, вважай мене за випадковість. Доля готує тобі ще багато випробувань, серед яких будуть і зустрічі, і розставання, аж поки настане час справжнього, вірного й глибокого, кохання. Ти маєш на меті вивчитися на космонавта, то йди до цієї мети. Я вірю, що з тебе вийде мужній, сміливий космонавт. Я там, на небесах, щиро радіти за тебе.

- Веселко, ти намагаєшся заспокоїти мене, твої речі спростовують той стан, в якому я зараз перебуваю. Зрозумій! Мені гірко, мені болить душа, вона страждає.

- Дарику, все з часом минає. Колись ти згадуватимеш мене, як ту чудову казку, якою ти захоплювався ще в дитинстві. То буде тільки спомин, спокійний, легкий і прекрасний.

- Ні, моя диво-царівно, моє кохання до тебе ніколи не минеться, я повік кохатиму тільки тебе, - запально вимовив юнак.

- Хто зна... Можливо... - лагідно усміхнулася Веселка. - Дарику, - схаменулася вона, - я маю для тебе подарунка. Ось він.

Веселка зняла зі своєї шії золотого ланцюжка, на якому виблискувала золота дуга-райдуга, всіяна дорогоцінним ка-

мінням, яке випромінювало спектральні барви: фіолетову, синю, блакитну, зелену, жовту, оранжеву й червону.

- Носи і не скидай цей талісман. Він на щастя, на удачу. Він оберігатиме тебе, захистить від лиха.

Веселка вдягла талісмана на Дарія.

- Веселко, скажи, що я марю, що я сплю. Невже зараз все скінчиться, так і не набувши подальшого реального продовження? Невже я ніколи не побачу тебе? Моя крихітко, залиши мені хоча б якісь надії. Так, ні! Переді мною непохитна, далека, але така бажана королева. Скажи, що я маю подарувати значущого, щоб поєднати нас навік? Хіба що хрестика, освяченого церквою, коли мене ще немовлям хрестили. Я дякую, Веселочко, за твій подарунок, - він поцілував талісман, притис його до серця. - я знаю, що він захистить мене від всіх негараздів. Я нізащо не розлучуся з ним, навіть за непередбачених важких обставин, бо це означало б, що я розлучився з тобою. Наші подарунки - часточка нас самих. Вони зберігають наше тепло, наше почуття і обов'язково те, чим я живу, чим я дихаю передасться тобі, а твоя сила, твоя енергія великої любові і відданості передасться мені. Вони будуть жити з нами завжди. Коли прийде час, моя душа поплине в Небеса, щоб зустрітися з тобою, моя небесна царівно. Ми житимемо вічно, як все вічне у Всесвіті.

Дарій говорив, а його правдиві сині очі випромінювали жагу кохання. Потім він почепив ланцюжок з хрестом дівчині на шию, гаряче притис її до своїх грудей, де гучно калатало невтішне серце. Чи то жар обіймів, чи пекучий біль Дарієвого серця перелилися у Веселку й заповнили її вщент, даючи поштовх для нового життя, хто зна, та Веселка наче ожила. Дарій на мить побачив її виразно такою, якою завжди

хотів бачити.

- Дарику, я відчуваю, що кохаю тебе і з цим коханням оживаю. Мені так любо і добре... І водночас я немов не-притомнію від приливу цих незвіданих ще досі почуттів... - шепотіла Веселка.

Вона гарячими і спраглими губами потягнулася до Дарієвих губ, щоб злитися в єднальному цілунку...

Враз щось потужне, схоже на блискавку, метнулося з Неба на Землю, вихопило Веселку з Дарієвих обіймів і зникло, залишивши по собі вогненний слід у Небі й сніжистий вихор на Землі, не завдавши Дарієві шкоди.

Він стояв, мов остовпілий, дивлячись у Небо, не в силі вимовити ані слова. І тільки рясні сльози котилися й котилися йому з очей.

Кржемінська
Тамара Василівна
Січень 2010
м.Суми